

Giới thiệu Lá Rơi Không Vết

Truyện Lá Rơi Không Vết, một chuyện tình bất ngờ xảy không hề được biết trước một điều trong một khoảng thời gian rất ngắn, chỉ một cái chớp mắt là đã thành duyên phận với nhau. Nhưng cái duyên đó đến vừa đúng lúc không hề chậm hay say một giây phút nào hết.

Sự việc xảy ra vào khoảng chiều tà, có một cậu thanh niên chạy thật nhanh chạy thẳng vào nhà cô chẳng có phép lịch sự nào cả mà và đưa ra ý định là chúng ta sẽ kết hôn. Cô ngồi sững sờ cùng với cha mình, chẳng biết nói gì với anh ta thật ra anh đang bị làm sao mà có thể đem chuyện đó ra đùa giỡn như vậy, trong lời nói và cử chỉ chẳng có một chút nào là chân thành muốn kết hôn với cô.

Ăn mặc thì lượm lượm, không gọn gàng lời nói thì lúc có lúc không đã vậy còn ngang nhiên xông vào nhà không biết phép lịch sự cơ bản khi tới nhà người khác là phải gõ cửa hỏi trước xem chủ nhà có cho vào hay không đằng này anh lại như một tên côn đồ xông thẳng vào nhà giống như đòi nợ thì đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lá Rơi Không Vết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Vương triều.

Anh là một người đàn ông tài hoa, tuy rằng xuất thân bần hàn, nhưng anh rất có khí phách, dựa vào điểm này thôi thì đám bạn bè thiếu gia ông ọ kia có hợp lại cũng không bằng ý chí chiến đấu và nghị lực của riêng anh, anh từng bước đi đến ngày hôm nay, bất quá tôi chỉ muốn nói, anh cũng không phải là dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng!

Ngày 24, tháng 5 năm 2002, anh mặc một chiếc áo sơ mi đã sờn cùng với một chiếc quần bò cũ kỹ màu lam, bỗng nhiên lao đến nhà tôi, khi đó chim mới chạng vạng, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ, khắc sâu trên khuôn mặt anh, anh hung thần sát ác đứng trước bàn ăn nhà tôi, lúc ấy tôi và cha đang ăn cơm, sau đó anh hét to: "Chúng ta kết hôn đi!"

Một ngày đó, anh bị cha đánh một trận, không lưu tình, bị đánh đến bầm dập mặt mũi.

Một năm đó, tôi 21 tuổi, cũng không chút do dự, gả cho anh.

Bởi vì ánh mắt anh lúc nhìn thấy tôi, rất liêu lỉnh. Thật giống như anh bị đuối nước, chỉ có tôi mới có thể cứu được anh vậy.

Hôn lễ của chúng tôi rất long trọng, đây có thể là một loại hư vinh, hoặc cũng có thể là một loại tuyên cáo.

Thật ra cha rất tán thưởng anh, thường khen ngợi với tôi rằng anh là một đế vương, nhất định sẽ lập nên vương triều của chính mình. Sau đó, vì hạnh phúc của tôi sớm muộn cũng đã tới, trong hôn lễ, cha ở trước mặt mọi người tuyên bố đề nghị tiếp nhận chức Tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thịnh. Lúc đó, anh rất cục mìm cười, sau khi tôi cố gắng lâu như vậy, cũng không chiếm được một chút động dung của anh, anh rất cục cựa cũng mìm cười, khoe miệng hơi kéo lên một chút, quả thật rất giống một đế vương.

Đó là một hôn lễ thật tịch mịch, tôi nắm tay anh, lại không - cảm giác được hạnh phúc, anh kéo tôi đi khắp nơi kính rượu, cũng không có hỏi tôi có mệt hay không. Tôi đi theo anh ngược lại hai chân đều sưng vù, lại không dám hé răng, rất sợ làm anh mất hứng.

"Tiểu Hoan!"

Chính tại lúc đó, một giọng nói mềm mại vang lên, kinh động tay chân của tôi, bên tai dư âm vẫn chưa tan, anh bỗng nhiên lại ôm lấy tôi, thật chặt, thậm chí tôi có thể ngửi được mùi rượu trên người anh, sau đó tôi vươn tay đặt trên ngực anh, anh sùng sốt, nhìn tôi một hồi lâu, mới hoàn hồn.

"Tiểu Hoan!" Cô gái đứng trước mặt lại kêu lên lần nữa.

Anh nhìn cô ấy, cười nói, "Đến đây, giới thiệu một chút, đây là vợ tôi, Trình Tư Doanh!"

Tôi vội gật đầu với cô ấy, đây là lần đầu tiên Tiểu Hoan lại chính thức giới thiệu tôi như vậy.

Cô gái kia nhìn tôi, sắc mặt nhanh chóng hiện lên một chút âm u, sau đó cô ấy cười vươn một bàn tay, "Xin chào, tôi gọi là La Tinh, bạn của Tiểu!"

Cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp.

Tôi đỏ mặt, khẩn trương bắt tay cô ấy, "Xin chào, hoan nghênh chị đến tham dự hôn lễ chúng tôi!"

Sau đó, La Tinh trả lại cho tôi một nụ cười thâm sâu, quay đầu nhìn Tiểu Hoan, "Động tác của anh cũng thật nhanh, vĩnh viễn đều bỏ xa người ta ở phía sau nha!"

Tiểu Hoan ừ hử, "Mọi người cũng vậy, còn em? Sao lại không mang ông xã đến cho anh được biết một chút!"

Ánh mắt La Tinh chăm chú, giống như lửa thiêu, một đôi tay xinh đẹp của cô ấy níu lấy cả vạt anh, sau đó dùng thanh âm chỉ có chúng tôi nghe thấy nói, "Người toàn thành phố này đều biết người có tiền nhất chính là cha vợ của anh, em còn dẫn cái tên quái dị ấy đến đây để dọa người chi chứ!"

Sau đó họ nhìn lẫn nhau, lạnh lùng nở nụ cười.

...

Cho nên nói, hôn lễ tịch mịch chỉ có thể mang lại cuộc hôn nhân tịch mịch, kể từ ngày đó, tôi liền bắt đầu nuôi dưỡng một thói quen xấu --- đối với tất cả các hành vi ở bên ngoài của anh đều làm như mắt điếc tai ngơ, thói quen xấu xí mắt điếc tai ngơ.

Một năm sau cha qua đời, khi đó tôi mới hiểu được, vì cái gì ông lại không phản đối tôi và Tiểu Hoan kết hôn, bởi vì ông vội vã tìm một người, có thể thay mình chăm sóc tôi.

Lúc 23 tuổi, bên cạnh tôi chỉ còn một người chồng, một người chồng nổi tiếng, nhưng lúc nào cũng thờ ơ với tôi.

Tiểu Hoan thường nói với tôi, thật ra tôi tuyệt không yêu cô.

Mà tôi cuối cùng vẫn là vùi đầu vào pha cà phê, tôi chỉ biết mỗi pha cà phê. Tôi pha MOCA đặc biệt đắng, đắng đến nỗi giằng xé thần kinh con người ta, cho nên anh chỉ uống một lần vào tuần trắng mặt sau đó không hề uống qua nữa. Sau lại, chỉ cần tôi pha cà phê cho anh, anh sẽ nói rằng tôi tuyệt không yêu cô, nhưng cô yên tâm, không có cô thì sẽ không có tôi hôm nay, cho nên tôi sẽ không ly hôn.

Mỗi khi anh nói như vậy, tôi sẽ cười, cười cho đến lúc anh nhìn thấy, sau đó anh sẽ nói, đừng đắc ý, loại thiên kim tiểu thư chân tay vô dụng như cô, đến ngay cả ngủ cốc cũng chẳng thể phân biệt được này thì tôi khinh thường nhất!

Trên thực tế, anh chỉ nói đúng một nửa.

Tôi cười không phải là vì tôi đắc ý, mà là thay anh cảm thấy đáng tiếc --- anh luôn có một sống nguyên tắc đặc biệt cố thủ cũng không muốn buông tha. Ví dụ như đối với tôi, tôi là một cô gái thật vô dụng, đọc sách không nhiều, cũng chưa từng ra xã hội làm việc, từ nhỏ thân thể yếu ớt, tướng mạo lại bình thường không có chút phong phạm thiên kim. Tôi ngu muội không hiểu, lại hiểu biết nông cạn, căn bản tôi không thừa hưởng được sự chuyên nghiệp của cha, cho nên đối với chuyện anh có trong tay Nguyên Thịnh, ngược lại lại cảm thấy may mắn, đó là bát cơm của hơn một ngàn công nhân, tôi làm sao có thể đảm đương cho được.

Tôi cười là đồng tình cho sự trói buộc của bản thân mình đối với anh, rõ ràng anh đã có năng lực để có thể tự do, nhưng anh lại không muốn có được sự tự do ấy.

Tuy rằng anh không yêu tôi, nhưng đối với anh như vậy, tôi lại cảm thấy thực đáng yêu, cho nên tôi sẽ không nói với anh: muốn ly hôn thì ly hôn đi, không sao cả! Tôi sẽ không nói, bởi vì tôi còn chưa muốn rời khỏi anh. Tôi đoán hẳn là trên thế giới này vẫn còn người phụ nữ như tôi tồn tại, bởi vì biết rõ bản thân mình thiếu mị lực đến cỡ nào, cho nên cho đến tận giờ cũng chưa từng hy vọng xa vời rằng mình sẽ được quý trọng, cho đến tận bây giờ cũng chỉ là cầu nguyện, anh đừng quá vô tình, vì tôi không muốn lại quá thương tâm.

Buổi tối, 11 giờ, anh về nhà.

"Anh đã về rồi!" Vừa nghe thấy tiếng động mở cửa, tôi liền vội chạy ra, mang dép lên đặt dưới chân anh.

"Cô còn chưa ngủ sao!" Anh không kiên nhẫn tháo cà vạt, đến sofa ngồi xuống, sau đó mở laptop, tiếp tục làm việc. Anh thật sự rất mệt mỏi, mày vẫn còn nhàu, môi cũng thật khô. Cuối cùng tôi thấy anh như vậy, liều chết làm việc, sau đó kiếm được rất nhiều tiền, so với cha trước khi qua đời còn nhiều hơn.

Nếu một người có gia tài bạc triệu, mà một năm chỉ có 365 ngày, thì chỉ có không đến 20 ngày là nghỉ ngơi, thậm chí 20 ngày này anh chỉ dạo bờ sông một chút, hóng gió một chút, ngắm pháo hoa một chút, còn có cả trăng sao, vậy anh kiếm nhiều tiền như vậy đến tột cùng là vì cái gì?

Tôi từng hỏi anh, anh lại cười nhạo không thôi, anh nói rằng cô là đồ phụ nữ không biết kiếm tiền! Kiếm tiền, đó là một loại chinh phục, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể hiểu được!

Lúc anh nói những lời này, vẻ mặt rất hưng phấn, đó là vẻ mặt của một đế vương.

Kính coong!

Chuông cửa vang lên, tôi liền đứng dậy đi ra mở cửa.

"Chị dâu!" Người đến là Lô Quân và Lưu Cẩm, bạn bè của Tiểu, hai người cầm túi xách, đầu đầy mồ hôi, "Tiểu có trong không?" Bọn họ hỏi.

"Có!" Tôi gật đầu, xoay người nhìn anh, "À.. Bạn của anh đến tìm!

Kết hôn tròn hai năm, tôi chưa từng gọi anh là 'ông xã', bởi vì tôi không dám.

"Ừ!" Anh mang kính, hai tay vẫn gõ trên bàn phím, không nhìn bất luận kẻ nào, "Đi pha trà cho bọn họ đi!"

Tôi vào bếp pha trà, sau đó mang cho Lô Quân và Lưu Cẩm, ba người bọn họ đều cúi đầu bàn chuyện công tác, không nói với tôi nữa. Tôi thành thật ngồi trên sofa, rút người lại, trong tay ôm một chén Mark, bên trong chén là cà phê nâu vàng.

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, ngọn đèn mờ ảo một vùng.

"Tôi còn tưởng cậu... tên tiểu tử thối này sao gần đây lại không đến 'Bóng đêm', thì ra là vừa mất tiểu Mi Mi!"

Lúc bọn họ bắt đầu đề tài này, tượng trưng cho việc bọn họ đã xong rồi. Mở đầu là Lô Quân, hắn phun một làn khói, thần sắc hạ lưu nhìn Lưu Cẩm, đề tài của đàn ông thì đơn giản chỉ có hai loại, tiền và phụ nữ!

Lưu Cẩm cười ha ha, "Haizz, không có cách nào cả, ai kêu trên đời lại nhiều phụ nữ như vậy chứ!" Nói xong, hắn dựa vào ghế, tà liếc Tiểu Hoan, "Lại nói, Tiểu vẫn là tốt nhất, có một cô vọngoan như vậy, cũng không ngại chuyện này chút nào cả!"

"Đúng vậy, anh Tiểu thật sướng nha, chơi đùa với phụ nữ đều không thua kém kiếm tiền. Người phụ nữ La Tinh kia luôn ăn hiếp chồng mình, bây giờ so với chúng ta cũng không thua kém gì cả!" Lô Quân nói tiếp, ngữ khí tuy rằng có chút lỗ mãng, nhưng đối với phụ nữ vẫn có khâm phục, hắn cũng nhìn Tiểu.

Tiểu Hoan đang uống trà, anh kê cốc bên môi người một chút, mới giương mắt nhìn bọn họ, cười nói, "Ngày mai sinh nhật cô ấy, tôi bao trọn 'Bóng đêm', các cậu phải mang quà mới được đến đây!"

Lô Quân tròn trĩnh mắt, "Tiểu đại gia! Chị hai cũng không phải dễ chiều đâu, bọn tôi tặng món nào cũng không kinh ngạc cả!"

Lưu Cẩm bật cười, "Quân tử cậu đừng không cam lòng thế, có Tiểu thì cậu sợ chị ấy không cười thành đóa hoa sao!"

"Ha ha! Cũng đúng!"

Bọn họ tán gẫu, tôi ngồi cạnh uống cà phê, một ngụm lại một ngụm.

Lúc bọn họ tán xong, đã là rạng sáng 2 giờ.

Mà tôi đã nằm trên sofa ngủ, tôi không phải là một đóa hoa.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm, dừng trên mặt tôi, tôi cảm thấy ấm áp vì thêm một nắng ra.

Tôi vẫn như cũ nằm trên sofa. Đừng tưởng rằng ở nhà tôi sẽ diễn ra vở kịch phổ thông trên màn ảnh: người chồng ôm người vợ lên giường, sau đó tắt đèn, để lại một nụ hôn cung chiêu.

Ở nhà của tôi, cho dù tôi ngủ trong WC, anh cũng sẽ không quản tôi.

Tôi ngồi xuống, nhìn ba chén trà trên bàn, bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười. Mang chúng chậm rãi đi rửa rửa, đặt trong tủ ấm chén trên tường xong thì tôi gọi điện cho Tiểu Bắc.

Tiểu Bắc là người bạn duy nhất của tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên, lúc tôi kết hôn thì cô ấy là phù dâu của tôi.

Tiểu Bắc dẫn tôi đi ăn cơm trưa, sau đó tôi theo cô ấy đi xem phim.

Nhưng mà bộ phim ngày đó tên gì, nội dung ra sao, tôi một chút cũng không xem thấy, ngồi bên cạnh Tiểu Bắc, tìm lại đập thành thịch. Bởi vì rạp chiếu này, nằm ngay cạnh 'Bóng đêm'.

Buổi tối 9 giờ, chúng tôi ra khỏi rạp, bên ngoài trời đổ mưa, tôi thích nhất chính là mưa phùn.

Tôi đi trong mưa, gió rất nhẹ, thổi vào hạt mưa nhỏ tẩn ra như hoa bồ công anh, quần áo của tôi ngày càng ướt, tôi xoay người trong mưa, cảm thấy mình hoà vào không gian, tuyệt không cô đơn.

Tiểu Bắc ngồi ở cầu thang ngay cửa rạp chiếu phim, hai tay chống má, cô ấy nhìn tôi cười, biết tôi hiện tại có bao nhiêu vui vẻ.

Tôi vén tóc ướt trên trán lên, từ từ nhắm hai mắt, ngẩng đầu lên, tôi khát vọng mưa phùn càng nhiều.

"Chị dâu?"

Ngay lúc tôi đang mê say, bỗng có một tiếng kêu to, cơ hồ ngay trong nháy mắt đem nước mưa trên người tôi kết thành băng, nhìn thấy Lô Quân nghênh diện đi đến, bên cạnh là Lưu Cẩm, sau đó theo khoảng cách ngày càng gần, tôi nhìn thấy anh, trong ngực có một cô gái xinh đẹp đang dựa vào, sắc mặt âm trầm nhìn tôi.

"Sao cô lại ở đây?!" Tiểu hỏi tôi.

"Em....." Tôi cúi đầu, lấp bắp hồi lâu, chỉ có thể nói ra được một chữ.

"Về đi!" Anh lạnh lùng ngắt lời.

"Ắt xì!" Tôi hất xì, bị anh uẩn giận nhìn, lại cảm thấy càng thêm lạnh lẽo.

"Tư Doanh!" Tiểu Bắc nhìn thấy tình huống này, vội chạy đến đây, cởi chiếc áo khoác phủ thêm cho tôi, "Cậu cảm lạnh rồi, đi, chúng ta trở về đi!" Nói xong, cô ấy quay đầu kêu to sang bên kia đường, "Ông xã, ông xã, bên này, bọn em ở bên này!"

Cô ấy kêu một tiếng, tôi liền bật khóc. Bởi vì nước mắt quá nhiều, cũng đã không thể giả vờ đó là mưa được nữa. Tiểu Bắc quay đầu lại, kéo áo khoác lên trên, che mặt của tôi, "Ngaoan! Không có việc gì, chúng ta đi!"

Sau đó chúng tôi liền lên xe của chồng cô ấy.

Tôi không dám quay đầu nhìn anh, tôi giống như một người phụ nữ trong lãnh cung, xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, chọc đế vương giận dữ, tôi cũng không dám qua đêm ở nhà Tiểu Bắc, thành thật đi vào căn nhà tối tăm kia, chờ anh trở về.

"Cô uất ức lắm sao?"

Đây là câu nói đầu tiên sau khi anh trở về.

Tôi lắc đầu, không phải.

"Vậy cô khóc cái gì! Làm như tôi ngược đãi cô không bằng vậy."

"Không phải, không phải!"

"Hừ!" Anh cởi áo khoác, áo sơ mi bên trong có chút nhăn, cổ áo mở ra, anh day day trán, bộ dáng trông như uể oải, nhưng thật gọi cảm. Tôi ngong ác nhìn anh, ánh mắt vẫn còn sưng.

Anh quay đầu, châm một điếu thuốc, dãy đèn tường trong phòng khách vẫn sáng, nhưng ánh sáng thật mờ ảo, cho nên tôi chỉ nhìn thấy được đôi mắt sáng ngời của anh, còn có cả làn khói trắng lượn lờ. Trong không khí, thỉnh thoảng lại vang lên một vài tiếng động khi anh mân môi hút thuốc, cực kỳ giống hôn môi.

Tôi lui người vào trong sofa, cúi đầu, nhìn đôi bàn chân bị nước mưa ngâm cho trắng bệch của mình.

Qua chốc lát, dư quang khoé mắt lại nhìn thấy đầu ngón tay anh đang cuốn lấy đầu thuốc lá, ném mạnh vào gạt tàn, từ trên cao nhìn xuống nói với tôi, "Đi, vào trong phòng mau!"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, "Mới vừa rồi mấ mưa, em còn chưa tắm!"

"Vậy đi tắm, nhanh lên!" Nói xong, anh đã bước vào phòng.

"Ắt xì!" Tôi lại đánh cái hất xì, sau đó đứng dậy đi tắm rửa. Tắm xong rồi, đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong thật tối, không bật đèn, tôi nằm xuống cạnh anh, bên phải, sau đó anh bắt đầu thực hiện quyền lợi của người làm chồng, còn tôi lại bắt đầu làm nghĩa vụ của một người vợ.

Tôi không có hỏi, anh vì cái gì không cùng qua đêm ở bên ngoài với La Tinh, có hỏi anh cũng không nói cho tôi biết.

Tiểu Hoan là một người đàn ông rất có chủ kiến, người sống chung với anh, sẽ phải lấy anh là trung tâm, trong vô thức đã bị anh chi phối. Một năm này anh gần 30 tuổi, mà tôi cũng gần 24 tuổi, kết hôn hai năm, chúng tôi không có con.

Thật ra anh biết tôi rất muốn có con, nhưng anh lại không muốn, anh cảm thấy làm cho tôi lo lắng suông rất thú vị, anh thường ở trên giường nói với tôi, tôi sẽ không cho cô có con! Tôi sẽ không cho cô có con!

Tôi cảm thấy, trong lòng có lẽ là anh rất hận tôi, anh hận tôi không chịu có chí, học hành xong sẽ không học lên nữa, cho nên tôi không học vẫn không nghề nghiệp, lúc còn nhỏ sống dựa vào cha, lớn lên cuộc sống lại ý lại vào anh, điều này làm cho anh càng thêm chán ghét. Bởi vì anh chỉ thích, người phụ nữ như La Tinh, kiên cường, độc lập, hiểu rõ cuộc sống, không xoay quanh người khác, cô ấy là người phụ nữ duy nhất từng bỏ rơi anh, sau đó cô ấy cùng anh đấu đá, xem ai lên đến đỉnh cao trước người kia.

Đương nhiên, người thắng là anh!

Ngày 6 tháng 12 năm 2004, thời tiết lại có chút oi bức.

Toà nhà mới của Nguyên Thịnh cất bằng kính thành, tôi cùng anh đến bữa tiệc chiêu đãi hộ khách. Ở lễ chiêu đãi, anh hăng hái, trở thành tiêu điểm tâm mắt của mọi người, tôi kéo anh, anh nơi nơi kính rượu, giống như lúc tôi kết hôn, tôi đi đến phủ chân, trong dạ dày lại có cái gì đó trào lên, rất khó chịu.

"Tiểu, đã lâu không gặp!"

Một người mặc tây trang màu lam, bộ dạng rất hàm hậu bước đến.

"Đỗ, ngây ngắn ở nước ngoài lâu như vậy, cậu thay đổi cũng không ít đấy nhé!" Anh đi qua bắt tay với hắn.

"A! Vị này chính là chị dâu phải không?" Đỗ nhìn tôi, cười cười. Bạn bè của Tiểu đều có một điểm chung, chính là rất thích cười. Vô luận hắn có quen bạn hay không, hắn vẫn cứ cười, giống như là quen biết tất cả vậy.

"Ừ!" Tay Tiểu vỗ trên lưng tôi, "Tư Doanh, đây là Đỗ Viễn Phong, bạn thời đại học của anh!"

Lúc này tôi đã không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, mặt tôi trắng bệch, ý thức mơ hồ vờn tay, tôi muốn nói, xin chào, nhưng khi tôi nắm được tay hắn, liền bắt đầu nôn mửa, giống như nôn khan, đều là nước chua xót, tôi cảm thấy rất tức ngực, hít vào thật sâu, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại.

"Chị dâu?" Tôi nghe được Đỗ Viễn Phong kêu lên một tiếng.

Tôi thật thích hai từ này.

Lúc tỉnh lại đã ở trong nhà, trong phòng ngủ của chúng tôi. Tôi ngồi xuống, nghe thấy ngoài phòng khách vang lên một chuỗi thanh âm gõ bàn phím. Đi ra ngoài, quả nhiên là nhìn thấy anh đang làm việc trước laptop.

"Tiểu!" Tôi gọi anh.

Anh ngẩng đầu, đẩy gọng kính màu vàng, một bầy tay day day mi tâm, mệt mỏi hỏi, "Hôm nay sao vậy? Bác sĩ bảo cô làm việc nhiều nên mệt nhọc quá độ, sao tôi lại không biết cô làm cái gì mà 'mệt nhọc quá độ' nhỉ?!"

Tôi đi qua, đứng ở bên cạnh, "Có đói bụng không, em làm mì cho anh!"

Anh tựa vào sofa, thật sự rất tuần tú, "Tôi không ăn mì gói!" Anh nói.

Vì thế tôi đi vào phòng bếp, pha cà phê.

"Cô uống quá nhiều cà phê, buổi tối mới không ngủ được, cho nên bác sĩ nói cô là làm việc mệt nhọc quá độ, nên uống ít lại, đừng tự tìm phiền toái!" Anh nhìn tôi, ra lệnh.

"Vâng!" Tôi thành thật từ phòng bếp đi ra. Ngồi cạnh anh, "Tháng sau là sinh nhật anh, quà... em đã chuẩn bị!"

"Ừ!" Anh tùy tiện gật đầu, tắt máy, đến phòng tắm tắm rửa.

Phòng tắm nhà chúng tôi là thủy tinh trong suốt, tôi nhìn anh dưới vòi hoa sen, lưng phập phồng nặng nề, anh thở thật sâu. Nhất định anh cảm thấy mệt chết đi được, bởi vì trong nhà không có ai có thể cùng anh chia sẻ áp lực, cũng không có ai có thể cùng anh chia sẻ thắng lợi.

"Tiểu, anh thật sự rất tuần tú!" Tôi đi đến gần phòng tắm, si mê nhìn anh.

Anh quay đầu, mạnh mẽ kéo tôi qua, chúng tôi hôn nhau, tất cả đều là hương vị của hơi nước ấm phun ra.

"Anh thật hoàn mỹ!" Tôi nói.

Anh xé áo của tôi, chui đầu vào khe cổ tôi, tôi nghe thấy giọng anh nói, "Đúng, mà cô chính là nét bút hồng của tôi!"

Ngày 13 tháng 1 năm 2005, sinh nhật của Tiểu, anh đã 30 tuổi.

Tôi tặng cho anh một chiếc áo lông, là mới mua, bởi vì anh sẽ không thích mấy thứ tôi tự làm, nhưng mà tôi đã lén thêu vào mảnh vải phía trong chiếc áo, trên đó có ba chữ: Trình Tư Doanh.

Vì điều này, mà tôi trộm vui vẻ thật lâu, mỗi lần anh mặc chiếc áo lông kia đi đánh golf, tôi sẽ không nhịn được mà cười lên.

"Cô cười ngu ngốc gì chứ!" Tất yếu có lúc, anh sẽ mang tôi đi cùng, sau đó tôi an vị trong xe che miện cười.

Thật sự rất vui vẻ.....

Tháng 2, tôi tham gia một lớp nấu ăn, mỗi ngày đều tham gia một buổi hai giờ, đó là đoạn thời gian tôi rất vui vẻ.

Sau đó tôi liền mang mấy món học được ở lớp, từng chút từng chút đút cho anh ăn. Anh thật sự rất mệt, cũng không quan tâm đến hương vị, chỉ lo điền đầy bụng. Ăn xong rồi, anh đi tắm rửa, sau đó nằm trên giường, tôi mát xa cho anh, làm cho anh ngủ thật ngon.

Tuy rằng nhiều đó cũng không phải là chuyện giỏi giang gì, nhưng vì anh rất bận, cho nên tôi cảm thấy cuộc sống thật phong phú, thật thoải mái.

Có một ngày, tôi học được một món mới, ở phòng bếp dồn sức làm, thi thoảng lại nhìn đồng hồ, 9 giờ, anh cũng sắp về rồi. Đang lúc nghĩ như vậy, chuông cửa quả nhiên vang lên. Tôi vội vàng chạy ra mở cửa.

"Chị dâu!"

Là giọng của Lô Quân, hẳn cùng Lưu Cẩm diu Tiểu Hoan đã say như chết. Tôi cả kinh, vội vàng cho họ đi vào.

"Sao lại thế này?" Tôi sốt ruột hỏi.

"Chị dâu, không sao!" Lưu Cẩm nói, "Hạng mục thành công, Tiểu rất vui, uống hơi nhiều!"

"A! Như vậy là tốt rồi." Tôi quỳ gối cạnh sô pha lau mồ hôi cho anh. Tôi rất lo lắng, cho nên không chú ý đến bên cạnh còn có một người nữa đang đứng

"Đang làm gì trong phòng bếp vậy?" Trong im lặng, bên tai bỗng truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc.

Tôi một trận mồ hôi lạnh, quay đầu lại, chỉ thấy một đôi mắt xinh đẹp, nửa cười nửa không nhìn tôi.

"La tiểu thư!" Tôi không khỏi nhẹ kêu lên thành tiếng.

La Tinh hơi nghiêng đầu, quẹo rũ đến điên đảo chúng sinh, cô ấy nói, "Lại gặp nhau rồi!" Sau đó, đến tiếp lấy chiếc khăn trong tay tôi, "Có tôi đây thì cô nên vào trong bếp đi!"

Tôi nhìn cô ấy, tay cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy. Tôi nhìn lại tay của mình, không có chút máu, không có nhũ nhụi. Tôi đi vào bếp, hung hãn cắn mu bàn tay mình.

Tôi thật sự rất muốn đuổi cô ta đi, tuy rằng cô ta rất thân mật với Tiểu Hoan, nhưng Tiểu Hoan chưa từng đưa cô ta vào nhà. Mà tôi vẫn, xem đây là sự đố kỵ trực tiếp nhất của anh.

Tôi cắn mu bàn tay, cắn đến hiện lên dấu răng màu tím.

Tôi thật muốn đuổi cô ta đi!

Tôi ngồi trên sô pha đối diện với Tiểu Hoan, ôm chén Mark, vừa uống cà phê, vừa nhìn chăm chăm La Tinh.

"Tiểu, có đỡ hơn chút nào không?" Cô ta nhẹ giọng, "Đã bảo anh đừng uống nhiều như vậy, anh lại không nghe!"

Đừng nói nữa! Tôi kêu gào trong lòng.

Tiểu Hoan tựa hồ có chút thanh tỉnh, mở ánh mắt mê say, anh lắc lư ngồi dậy, nhìn Lô Quân cùng Lưu Cẩm, lại nhìn nhìn La Tinh. Bỗng nhiên vung tay, hung hãn ôm cô ta vào ngực, "Anh lại thắng!" Anh nhìn cô ta, uy phong nói, "Tinh, em vĩnh viễn cũng không đuổi kịp anh!"

Sau đó, ngay tại trước mặt tôi, bọn họ hôn môi, điên cuồng đến cực điểm.

Xoảng, cái chén của tôi dừng trên sàn nhà, Lô Quân cùng Lưu Cẩm xấu hổ nhìn tôi, "Chị dâu!"

Tôi lắc đầu, không kịp thu dọn chén, xoay người, nghiêng ngả lao đảo về căn phòng ngủ tối om kia.

Cạch một tiếng, cửa khoá lại.

Ngày hôm sau, lúc tôi rời giường, phòng khách đã không còn ai. Tôi đứng lên, mặc một chiếc áo khoác màu xám, bỏ chạy ra ngoài tìm Tiểu Hoan. Tôi chạy đến dưới Nguyên Thịnh, ngẩng đầu nhìn toà nhà cao ngất tận mây xanh, Tiểu Hoan đang ở ngay trên tầng cao nhất, tôi muốn gặp anh.

Vừa nghĩ vậy, tôi liền đi vào trong, nhưng khi vọt đến cửa thang máy, lại nhìn thấy anh cùng một đám người phong thái sáng láng từ thang máy đi ra, trên mặt anh không có chút suy sút nào của vụ say rượu đêm qua. Tôi sững sốt, nhìn anh, lại nhìn mình một cái, áo khoác xám, tóc rối bời, khuôn mặt tiêu tụy, tôi làm sao còn dám đi qua.

Tiểu Hoan vui vẻ đưa tiễn hộ khách xong, một tay vẫn còn bỏ trong túi quần tây trang, tay kia tao nhã thả bên người, xoay người chuẩn bị đi vào thang máy, anh sững sốt, thấy tôi, đang tránh ở bên cạnh bồn hoa.

"Cô đến đây làm gì?" Anh nhíu mày.

Tôi cứng ngắc đi đến, túm góc áo, "Em có chuyện....."

"Đến quán trà đối diện chờ tôi!" Anh mặt không thay đổi, bỏ lại những lời này, liền vượt qua người tôi, tôi xoay người định gọi anh, chỉ nghe thấy 'đình' một tiếng, cửa thang máy đã đóng lại.

Tôi thành thật ngồi trong quán trà đợi hai giờ, rốt cục anh mới khoan thai mà đến.

"Chuyện gì!" Còn chưa ngồi xuống, anh liền hỏi.

"Tôi hôm qua, anh có tiễn La tiểu thư về không?" Tôi hỏi.

"Chính cô ta tự mình trở về!" Anh thuận miệng trả lời.

"Vậy, về sau cô ấy còn đến nhà chúng ta không?" Tôi lại hỏi.

"Sẽ không!" Anh chém đinh chặt sắt nói, sau đó có chút hồ nghi, "Cô tìm tôi vì việc này sao?"

Tôi gật đầu, hơi dừng lại, rồi lại lắc đầu,

"Còn có chuyện gì không?"

"Tiểu Bắc mang thai, em muốn tặng quà cho cô ấy, anh biết mà, Tiểu Bắc là người bạn duy nhất của em!" Tôi cúi đầu.

Tiểu Hoan cười một tiếng, "Không thành vấn đề." Sau đó đưa cho tôi một tấm thẻ bạch kim, "Bây nhiêu đủ chứ!"

Tôi lắc đầu.

"Còn gì nữa chứ!" Lúc này trông anh thật không kiên nhẫn.

Tôi bị dọa đến mặt cũng trắng bệch, vuốt tóc, nhỏ giọng trả lời, "Em đói bụng!"

Không biết tại sao, sau khi anh nghe nói vậy cũng không phát giận, trầm mặc một hồi, anh gõ tắt khói thuốc nói, "Phục vụ, thực đơn!"

Sau đó, tôi kinh ngạc nhìn anh, anh thế nhưng không đi, ngồi ở đó cùng tôi ăn cơm.

"Tur Doanh!" Ánh mắt anh quét tôi một cái, anh nhàn nhạt nói, "Cô là vợ của tôi, tôi nhất định sẽ mua cho cô những thứ tốt nhất, tôi cho cô sự thoải mái mà bất luận kẻ nào cũng không cho được. Nhưng cô lại quá dễ dàng thỏa mãn, điều này làm cho tôi thật mất hứng, biết không! Thứ tôi nợ cô chính là tiền, cô phải cho tôi có hội để tôi trả cho cô!" Anh nói, giọng rất nghiêm túc.

Tôi cúi đầu, không nói lời nào.

"Nói chuyện!" Trông anh hơi giận.

Nói gì, không biết, tôi cười, nói, "Tiểu, còn nhớ rõ lần đầu tiên anh và em gặp nhau không?"

Anh không lên tiếng, dĩ nhiên là không còn nhớ rõ.

"Em ở phòng làm việc của cha nhìn thấy anh, khi đó anh đang nói chuyện với một vị khách hàng nước ngoài, anh tao nhã lễ độ, hào phóng tự nhiên, mặc dù em một câu tiếng Anh nghe cũng không hiểu, nhưng em lại biết anh đã chinh phục được vị khách hàng nước ngoài đó, bởi vì ông ấy giờ ngón tay cái lên với anh! Mà anh chẳng qua là cười nhạt, cô cùng thần nhiên tự tin."

Tiểu uống một ngụm trà, "A? Phải không?"

"Ừ!" Tôi gật đầu một cái, sau đó nói, "Tiểu, cả đời này chuyện duy nhất không thần nhiên, chính là thông qua cười em mà có được Nguyên Thịnh. Cho nên anh chán ghét em!"

Tiểu lại uống một ngụm trà, lắc đầu một cái, anh không nhanh không chậm nói, "Tur Doanh, thật ra tôi cũng không phải là ghét cô, chẳng qua là cô không theo kịp bước chân của tôi, cho nên tôi không có cách nào yêu cô. Nhưng tôi sẽ chăm sóc cô, không có cô, sẽ không có tôi của hôm nay, điều này tôi vĩnh viễn cũng không quên."

Tôi nhìn anh, không biết tại sao, chỉ cần anh có dụng tâm trong những lời nói với tôi, bất kể anh nói gì, tôi cũng sẽ không tức giận.

"Vậy anh yêu La Tĩnh sao?" Tôi hỏi.

Tiểu Hoan bật cười, anh nói, "Đã từng có yêu!"

"Tiểu!"

"Ừ?"

"Anh sẽ cùng em cả đời sao?" Tôi lại hỏi, trong lòng ảm áp.

Tiểu Hoan đổi tư thế, lại ngậm điếu thuốc lên môi, nghĩ một lát, anh nói, "Có lẽ vậy! Dù sao tôi cũng sẽ không nói ly hôn trước!"

Tôi nhìn anh, "Vậy, nếu em chủ động rời khỏi anh thì sao? Anh có thể cảm thấy cô đơn hay không? Dù sao chúng ta đã chung sống ba năm!"

“Phi! Cô rời khỏi tôi?” Anh cười lớn, “Cô rời tôi thì có thể đi nơi nào, còn tôi ngay cả muốn rời đi thì cũng lười phải muốn đấy!” Vừa nói, anh vừa đứng lên, “Ăn xong rồi cũng mau trở về đi, bộ dáng này của cô bị người ta thấy cũng thật mất mặt!”

Tôi nhìn bóng lưng anh, anh vừa ra đến cửa quán trà thì cô lễ tân đỏ mặt nói với anh, hoan nghênh lần sau lại đến, anh lạnh lùng đi ra ngoài, sau đó băng qua đường, đối diện, là Nguyên Thịnh, vương triều của anh!

Qua một tuần lễ, tôi đi thăm Tiểu Bắc, tiểu Bắc mang thai, vô luận là con trai hay con gái, đều gọi là Nam

Tôi ngồi ở bên giường gọt táo cho Tiểu Bắc, Tiểu Bắc cười nói, “Tur Doanh cậu đừng khẩn trương như vậy, mới chỉ có một tháng thôi!”

Tôi gõ đầu cô ấy, “Từ giờ trở đi, cậu cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể vui vẻ ca hát, chỉ có thể cười mà thôi! Nhất định phải sinh Tiểu Nam ra thật xinh đẹp đấy!” Nói xong tôi đưa quả táo cho cô ấy.

Tiểu Bắc cắn mạnh một cái, nhìn tôi, ánh mắt chợt trở nên ưu thương, “Tur Doanh, cậu đến ở với bọn tớ đi! Đừng ở chung với hần ta nữa!”

Tôi sững sốt, nở nụ cười, “Tiểu Bắc muốn nuôi tớ sao, nhưng tớ là một con ký sinh trùng, cái gì cũng không biết à nha!”

Tiểu Bắc áp trán mình vào tay tôi, “Tur Doanh, cậu cái gì cũng không cần làm, tớ và ông xã sẽ chăm sóc cho cậu, cho cậu nhà, cho cậu ẩm áp, con tớ cũng sẽ gọi cậu là mẹ! Tur Doanh, đừng ở với hần ta nữa!”

Tôi lắc đầu một cái, “Tiểu Bắc.....”, đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy một hồi trời đất xoay chuyển, đầu nện mạnh vào trên giường.

Không biết là qua bao lâu, tôi cảm thấy có người một mực vỗ vào mặt mình, tôi lại mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Bắc đang rất sốt ruột.

Tiểu Bắc lau mồ hôi trên trán tôi, ưu tâm hỏi, “Rốt cục là bệnh gì? Gần đây sao lại té xỉu nhiều như vậy?”

Tôi nhắm mắt lại, không nhìn cô ấy, hỏi, “Tiểu Bắc, cha tớ vì sao lại chết?”

Bàn tay bận rộn trên trán ta của Tiểu Bắc dừng lại, mấy giây sau rồi cô ấy ôm tôi khóc, nói, “Bác ấy là bị ung thư não mà chết.”

Tôi liền nhắm hai mắt lại, nói với tiểu Bắc, “Tiểu Bắc đừng khóc, trừ cha ra, cái ôm của cậu làm ẩm áp nhất. Tớ không muốn cậu thương tâm. Thật ra chuyện này tớ đã sớm có chuẩn bị tư tưởng rồi, bệnh ung thư vốn có tính di truyền, chẳng qua là tỷ lệ phát bệnh của mỗi người là khác nhau mà thôi, giống như tớ đây, cả ngày mặt mày sầu khổ, đầu óc trống rỗng, không bị bệnh mới là lạ!”

Tiểu Bắc ngồi xuống, ánh mắt đỏ hoe, vừa thút thít vừa hỏi, “Hần có biết không?”

“Không biết.” Tôi lắc đầu, “Tớ cũng không có ý định nói cho anh ấy biết.”

Tiểu Bắc gật đầu một cái, cái gì cũng không nói, cô ấy hiểu rõ tôi nhất.

Một hôm chủ nhật, anh ngủ lấy lại sức, đến hai giờ chiều mới rời giường, vừa mới từ phòng ngủ bước ra, đã nhìn thấy tiểu Bắc kiểm tra thị lực cho tôi. “Cô bị bệnh à? Có đi bệnh viện kiểm tra chưa?” Anh vừa ngáp vừa hỏi tôi.

“Rồi, chỉ là thị lực bị giảm sút thôi, không có việc gì!” Tôi nói.

“Ừ!” Anh gật đầu, lại ngáp một cái, tóc rối bời, trông rất đáng yêu.

“Tiểu!” Tôi gọi tên anh, “Có thể xin anh một chuyện được không?”

Anh tựa vào ghế sofa, “Nói đi!”

Tôi đi đến, ngồi bên cạnh, đặt một bàn tay lên đùi anh, “Chúng ta phân phòng ngủ đi!”

Anh chợt ngồi dậy, không thể tin nhìn tôi, “Tại sao?”

“Bởi vì hiện tại em tín Phật, cho nên muốn lục căn thanh tịnh!” Tôi thuận miệng viện một lý do.

Anh tựa như nghe được chuyện cười, cười ha ha thật lâu, mới không lo lắng mà nói, “Không được!” Sau đó anh kéo tay tôi lên cọ vào cằm mình, tôi cảm thấy thật nhột, anh đùa như vậy một hồi lâu, mới nói, “Tur Doanh, đừng giận đối với tôi, cô cũng biết, tôi cũng có nhu cầu!”

“Nhưng mà, anh còn có La Tinh mà!” Khi nói những lời này tôi không dám nhìn anh.

Tiểu Hoan cười, “Cô ấy có một sống của mình, Tur Doanh, cô ấy cũng không phải là vợ tôi!”

Tôi ngồi trong lòng anh, nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của anh, ánh sáng đã có chút mờ đi. Kết hôn mấy năm, chúng tôi chưa từng nói chuyện quá nhiều. Chiếc nhẫn của tôi cùng của anh cũng chưa từng chạm nhau, bởi vì chúng tôi cũng chưa từng dắt lấy tay nhau.

Tôi ôm anh thật chặt, “Tiểu, em thật rất yêu anh, cho nên sợ nhất là ân ái với anh, bởi vì anh chẳng qua là đang phát tiết mà thôi! Có phải không? Anh

không muốn có con, không sao, em không ngại. Cuộc sống của em nằm trong lòng bàn tay anh, nhưng anh có thể cho em một chút không gian ảo tưởng, để em có thể dần tự mình tự lực có được hay không?”

Tiểu Hoan nhìn tôi, như có điều cần suy nghĩ, “Cô muốn tự lực, tôi có thể giúp cô, nhưng việc này cùng việc có cùng giường hay không cũng không mâu thuẫn!” Vừa nói, anh vừa ôm lấy tôi, đi vào phòng ngủ. Tôi biết, anh chính là đang muốn phát tiết!

“Tiểu!”

“Ừ?”

Lúc đóng cửa lại, tôi hỏi anh, “Anh thật không yêu em sao?”

Anh cởi áo ngủ ra, nhẹ nhàng hôn tôi, giữa răng môi, anh chẳng qua chỉ trả lời, thật xin lỗi!

Ánh mặt trời xuyên qua hơi thở mờ ám, vào lúc tôi còn không kịp kéo rèm cửa, nó đã đem căn phòng dung hợp thành một bức tranh sắc sỡ. Tôi cúi đầu nhìn vào ánh sáng chiếu trên mặt đất kia, dường như có một sinh mạng đang dần chuyển động.

Lúc này là 8 giờ sáng, bên giường trống rỗng, anh đã đi làm. Tôi mở chăn, bước xuống sàn, trên đó có tóc, còn cả mùi nước hoa nhàn nhạt, đó là hương vị đêm qua anh đã lưu lại.

Tôi là một cô gái có cuộc sống rất đơn điệu, lúc không có anh lại còn thêm đơn điệu, mỗi ngày chính là rời giường, ăn sáng, xem ti vi, một mình đi dạo phố, sau đó đi đến khi đói bụng, sẽ tìm chỗ ăn cơm. Nếu như không muốn dạo phố, tôi liền ngồi ở nhà cả ngày, cho đến lúc anh trở về, cùng anh trò chuyện, mặc dù nói chẳng nhiều lắm, thế nhưng đó lại là thời khắc tôi vui vẻ nhất trong một ngày.

Trước kia Tiểu có giới thiệu một vài người bạn đã có chồng của anh, anh nói các cô ấy đều giống tôi, mỗi ngày chỉ hưởng thụ, anh muốn tôi học hỏi một chút các cô ấy. Nhưng mà, Tiểu Hoan phải biết, tôi cùng đám bà lớn kia không giống nhau, những món trang sức đắt đỏ cùng các hội quán hưu nhân sang trọng không thích hợp với tôi, mỗi khi tôi ở cùng với các cô ấy, tôi liền không vui, sau đó tôi gọi điện cho Tiểu Bắc, bất kể trong tình huống nào Tiểu Bắc cũng sẽ đến đón tôi, sau đó dẫn tôi đi ăn.

Lúc ăn cơm liền gõ đầu tôi, nói” Tư Doanh nhà chúng ta nhà một cô ngốc! Có tiền mà không biết xài!”

Khi đó, tôi liền vui vẻ, lúc ở chung với Tiểu Bắc luôn thật là thoải mái.

Thật sự, trừ Tiểu ra thì người tôi thích nhất là Tiểu Bắc, mặc dù Tiểu Bắc hoàn toàn khác biệt với tôi, cô ấy là một cô gái đáng được ca tụng hơn so với cả La Tinh, cũng không dễ dàng hoà hiệp với cuộc sống, hơn nữa ý chí rất kiên định, lại sáng sủa hoạt bát, am hiểu ý người. Cho nên, từ nhỏ tôi rất nghe lời cô ấy, duy nhất có một chuyện, đó là lúc tôi kết hôn với Tiểu Hoan.

Nhưng tiểu Bắc nói, “Nhưng Tư Doanh, từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, tớ rất hiểu cậu, cũng biết rõ là hấn lợi dụng cậu, cậu lại nguyện ý gả cho hấn, tớ còn có thể nói gì đây? Bởi vì Tư Doanh nhà chúng ta là một cô ngốc, cho nên tương lai dù chồng cậu không thể cho cậu hạnh phúc cũng không sao, tớ cho cậu hạnh phúc là được rồi.”

Tiểu Bắc chính là một cô gái như vậy, cô ấy kiên cường, còn có suy nghĩ của cô ấy, đó là khát vọng, tâm nguyện mà tôi muốn có ở kiếp sau, tôi thường thường nghĩ như vậy: Nếu như kiếp sau, tôi có thể biến thành cô ấy, tôi sẽ đi gặp Tiểu Hoan, làm một cô gái mà anh tán thưởng; nhưng nếu như kiếp sau, tôi vẫn là tôi, tôi nhất định sẽ không đi gặp anh ấy, nếu như có gặp, cũng chỉ là thoáng qua, đừng có ‘vừa thấy đã yêu’ nữa.

Mở TV, tùy tiện chọn một kênh. Tôi bắt đầu ngồi trên sofa uống cà phê, một cốc lại một cốc, trong miệng tràn đầy vị đắng, làm cho người ta phải nhức đầu.

Lúc bị đau đầu, tôi sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng rèm cửa bị gió thổi lay động, bên khung cửa hiện lên thế giới bên ngoài

Trên đường cái là những cô gái khác biệt, tôi đột nhiên nghĩ... Người ta nói đàn ông không thích phụ nữ thông minh, nhưng thật ra theo tôi, đàn ông càng ưu tú, lại càng khát vọng có một người phụ nữ thông minh làm bầu bạn. Cho nên bọn họ sẽ không yêu một người phụ nữ ngu muội, cho dù anh ta đã cưới cô ta.

Uống xong cà phê, đáy cốc vẫn còn lớp thuốc màu trắng chưa tan hết, tôi quét chúng lên, từng chút từng chút nuốt vào. Gần đây tôi chỉ có thể quen với cuộc sống yên tĩnh, nếu không thanh tĩnh, cũng thường hay ngắt xiu.....

Tính mạng của tôi bắt đầu đến lúc đếm ngược. Vậy mà, một cuộc sống đơn điệu không có sinh khí như vậy, vẫn làm cho tôi lưu luyến không dứt, không dứt bỏ được!

.....

Tiểu!

Anh có biết hay không?

Em yêu anh rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lá Rơi Không Vết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Phế tích

Khi anh trở về, anh sẽ lại nói: “Con mắt cô ngày càng sáng, mà mặt lại ngày càng tái nhợt.” Anh nói xong, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Mặc dù anh đối với tôi vẫn là thói quen thờ ơ đó, nhưng tôi cũng không ngại. Thứ nhất, bởi vì tôi biết, không lâu sau đó, cái nhà này cũng không còn người cho anh không để mắt đến nữa, thứ hai là tôi đã không còn sức lực để nghĩ đến chuyện của anh, bởi vì thị lực của tôi ngày càng kém, cũng bắt đầu thường ù tai, chỉ riêng cố giữ nguyên trạng thái bình thường để nói chuyện cùng anh, cũng đã là cố hết sức rồi.

Nhưng mà, thật ra Tiểu Hoan cũng có lúc rất dịu dàng, chẳng qua là sự dịu dàng ấy của anh lại càng khiến tôi thêm cô đơn.

Ví dụ như, anh hỏi tôi muốn cái gì, muốn ăn cái gì, sau khi tôi trả lời, anh sẽ cho tôi tiền, để tôi một mình đi mua, một mình ăn. Tôi làm những chuyện để cho anh mong đợi, có một ngày tôi sẽ mở miệng ra đáng muốn một thứ nào đó. Hay để cho anh cảm thấy có chút khiêu chiến, tôi thường chọn những thứ mà với năng lực của anh mà không ai có thể so được. Mà cuối cùng muốn để cho anh thất vọng, tôi thường nói tản bộ, hoặc là muốn ăn bánh ngọt.

Anh đối với câu trả lời của tôi rất không hài lòng, thường giống như một đứa trẻ đang hờn giận, cảm tức bỏ ra khỏi cửa.

Nói vậy, đại khái cũng là một chuyện tôi chấp nhất mà thôi, bởi vì tôi tuyệt đối cũng sẽ không nói với anh, thật ra thì việc em muốn làm là cùng anh đi tản bộ, món em muốn ăn là bánh ngọt anh tự làm.

Tôi sẽ không nói, bởi vì từ đầu đây không phải là sự khiêu chiến, mà là thất bại!

Tôi chính thức lấy được chẩn đoán bệnh lý là một tháng trước, cũng may tôi bình thường cũng hay bị bệnh, cho nên Tiểu Hoan cũng không có tâm đa nghi.

Bác sĩ chủ trị cho tôi là một nữ giáo sư hơn năm mươi tuổi, họ Lý. Sau khi chẩn đoán chính xác cho tôi, bà lắc đầu nói rằng cô còn trẻ như vậy, tôi thật không thể tin tưởng đây là sự thật!

Khi đó tôi đã chết lặng, nghe được bà nói như vậy, chẳng qua chỉ ngầy ngốc cười.

Bà nhìn tôi, hỏi, “Cô có muốn nói gì không?”

Tôi lắc đầu, sau đó nói, “Muốn về nhà nhanh một chút!”

Tôi nắm thật chặt bệnh án, khi đó thật chỉ muốn về nhà, muốn gặp anh.

Tiết Thanh minh, chúng tôi đến mộ đốt tiền giấy cho cha mẹ, bốn ông bà lão cũng rời đi rất sớm.

Mỗi khi đến lúc này, tôi và anh sẽ cùng cảm thấy đặc biệt đồng cảm. Chúng tôi ở trước bia mộ đốt tiền giấy, cha mẹ tôi và cha mẹ anh đều là vợ chồng hợp táng, tôi nhìn ngọn lửa đang cháy, ném từng tờ tiền giấy vàng mã ném vào bên trong. Ném, ném, nước mắt chảy thành sông.

“Cô sao vậy, khóc cái gì chứ?” Anh ở bên cạnh, vừa đốt tiền giấy vừa nói.

Tôi không lên tiếng, cùng anh bái cha mẹ, sau đó đứng lên, lại không không chế được một cơn choáng váng. Thật may là anh phản ứng nhanh, lập tức đỡ được tôi, nếu không nhất định tôi sẽ ngã lên bia mộ của nhà người khác.

“Lại thiếu máu!” Anh cau mày, một bàn tay ấm áp đặt trên trán tôi, nhẹ xoa một hồi, anh nói, “Thôi, về nhà đi!”

Anh ôm tôi xuống núi, tôi dựa vào ngực anh, không nhịn được nói nhỏ, “Tiểu, sang năm, anh sẽ đến thăm em sao?”

Anh nhét tôi vào trong xe, sau đó khởi động máy, tôi nghe thấy anh nói, “Cô thật phiền phức, cả ngày chóng mặt, không biết lại đang suy nghĩ cái gì?”

“Em sẽ nhớ anh!”

Tôi chóng mặt nói, sau đó, lại bắt đầu ù tai, anh nói gì tôi một câu cũng không còn nghe được nữa.

Tháng 4, Tiểu Bắc biết mình sinh đôi, bởi vì khoảng thời gian này cô ấy một mực lo lắng cho tôi, ngược lại không để mắt đến bản thân mình. Có một ngày cô ấy đi kiểm tra thân thể, bác sĩ mới nói cho cô ấy biết nghi ngờ có thể là long phượng thai. Cô ấy lập tức gọi điện cho tôi, khi đó tôi đang ngủ trên ghế sa lông, đã bốn giờ chiều. Tôi vừa nhận điện thoại Tiểu Bắc, cô ấy vui vẻ nói với tôi, “Tư Doanh, tớ nói, con trai kêu Nam, con gái kêu Doanh, cậu

đồng ý với tớ đi, có được không?"

Tôi bật cười, nói, "Chồng cậu họ Mai, con gái kêu Mai Doanh (không thắng), có phải có chút buồn cười hay không? Tớ đây làm mẹ nuôi sẽ không đồng ý đâu nhé!"

Tiểu Bắc trầm mặc một chút, nói, "Được rồi! Vậy thì gọi là Mai Tư Doanh."

Tôi lại cười thật to, nói, "Vậy cậu phải chịu đựng, chờ đến thời khắc tớ chết đi mới được sinh, như vậy tớ có thể trực tiếp đầu thai làm con gái cậu, thật là tốt!"

Bên kia không nói gì, sau đó truyền đến một trận tiếng khóc.

Tôi lại nói, "Tiểu Bắc, đừng tìm tớ nữa, cũng đừng gặp tớ, phụ nữ có thai không thể lúc nào cũng khóc. Tiểu Bắc, hẹn gặp lại!"

Kể từ ngày đó, tôi không nhận điện thoại Tiểu Bắc, cũng không chịu gặp cô ấy. Mỗi ngày cô ấy đều đến gõ cửa nhà tôi, tôi lại không chịu ra, sau đó, chồng cô ấy liền mang cô ấy về nhà tỉnh dưỡng, chồng cô ấy gọi điện cho tôi, nói, "Tư Doanh, bọn em đều là những cô gái tốt, bọn em chính là những người bạn tốt nhất! Tư Doanh, cảm ơn em!"

Có những lời này là đủ rồi, Mai tiên sinh cảm ơn tôi, nói tiểu Bắc đã bình tĩnh trở lại, ở nhà tỉnh dưỡng một thời gian, trong lòng cô ấy đã chân chính chấp nhận sự ly biệt của chúng tôi, tự quý trọng bản thân mình. Cho nên, tôi yên tâm.

Ngày 14 tháng 7 năm 2005, tôi và Tiểu Hoan kết hôn được ba năm. Tiểu Hoan mua cho tôi một chiếc sườn xám màu trắng, tôi mặc nó vào cùng anh đi ra ngoài.

Chúng tôi cùng ăn cơm ở một nhà ăn thật đắt, xung quang đều là ánh sáng nhàn nhạt, trong không khí là âm nhạc phiêu lãng kỳ ảo, anh bao cả nhà hàng, đáng vẻ thanh cao quý, khi chạm cốc, anh cũng không nói cái gì mà CHEERS, sau đó anh lấy ra một cái hộp, đặt lên bàn đẩy lại đây.

Tôi mở hộp ra, bên trong là một cái chìa khoá.

"Đây là?"

Anh cười cười, "Chìa khoá quỹ bảo hiểm ngân hàng, mấy năm nay anh dồn cho em một số tiền, cũng không nhỏ!"

"Dạ!" Tôi đẩy nắp hộp. Cúi đầu ăn cơm.

Ăn thật lâu, cũng không nghe thấy anh nói gì nữa, cảm thấy có chút kỳ lạ, bỗng nhiên nhìn thấy một bàn tay đưa đến trước mặt tôi lay lay, tôi ngẩng đầu, anh mắt húng mở miệng, cái miệng khép khép mở mở, không biết là đang nói cái gì.

Tôi hốt hoảng, vội vàng giả bộ đáng vẻ đang bị thiếu máu, một bàn tay xoa ở mi tâm thật lâu, rốt cục lại bắt đầu nghe thấy thanh âm.

"Anh nói chuyện em có nghe không vậy?" Anh quả nhiên thật tức giận.

"Có, có, vừa rồi đột nhiên có chút choáng váng, cho nên không có nghe rõ ràng lắm!" Tôi vội vàng giải thích.

"Ừ, xem bộ dáng không có sức lực này của em, làm sao tự lực được chứ!" Anh nhấp một ngụm chất lỏng màu sắc vàng óng, còn nói thêm, "Số tiền kia cho em, mở cửa hàng, mở công ty, đều tùy em! Có gì không hiểu có thể hỏi anh!"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, "Tiểu, nếu em gây dựng sự nghiệp, anh sẽ giúp đỡ em sao?"

"Sẽ! Anh sẽ giúp đỡ em!"

"Vậy, anh sẽ vui chứ?"

"Sẽ! Anh sẽ vui!"

Tôi nhìn anh, ánh mắt tràn ngập trên cột và chầm chọc, dường như chắc chắn rằng tôi sẽ không có khả năng tự mình gây dựng sự nghiệp, anh như cười như không nhìn tôi.

Sau đó tôi cúi đầu, nhìn chằm chằm cái hộp nhỏ trước mặt, "Tiểu, em muốn đem số tiền này, quyên góp cho viện phúc lợi. Có thể không?"

Anh sững sốt, sau đó nói, "Em có bệnh sao! Có biết đây là bao nhiêu tiền không?!"

Đầu tôi cúi càng thấp, tôi nói, "Em có bệnh!"

Hôm đó anh rất tức giận, sau đó không thèm để ý đến tôi. Buổi tối, chúng tôi nằm ở trên giường, anh không ngủ được, ở bên cạnh lăn qua lăn lại, sau đó ngồi dậy, đốt điếu thuốc, tôi cũng không ngủ được, tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện.....

"Tiểu!"

"Ừ?"

"Anh có còn nhớ em đã từng tỏ tình với anh như thế nào không?"

"....."

"Không nhớ sao?"

"Em thật nhàm chán!" Anh tức giận vùi mẩu thuốc lá, nghiêng người ngủ. Anh luôn không hứng thú với những đề tài của tôi.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục nói, bởi vì về sau chỉ sợ không còn cơ hội để nói, tôi kể, "Ngày đó mưa rất lớn, anh đứng ở quảng trường Nguyễn Thịnh, cả người đề ướt đầm, đó là một ngày cuối tuần, quảng trường không có ai cả, lúc em giúp cha mang tài liệu đến, liền nhìn thấy anh đứng ở đó, dáng vẻ rất bi thương. Em lại hỏi anh, anh có biết em là ai không? Anh liếc mắt nhìn em một cái, nói, biết, thiên kim của Trình tiên sinh. Khi đó em liền quay người, ánh mắt em nhìn em, đó là một sự trào phúng cùng thống hận, còn có cả cô đơn. Sau đó đầu của em liền nóng lên, liền nói với anh, em cũng biết anh, lại rất thích anh!"

Tôi vừa kể, quá khứ liền giống như một bộ phim dần tái hiện trước mắt, tôi quay đầu nhìn anh, "Tiểu, anh còn nhớ rõ không? Sau đó....."

Nhưng anh đã ngủ mất rồi.

Tôi nhìn chăm chăm trần nhà tối như mực, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn của anh, thực dịu dàng.

"Tiểu!" Tôi nhỏ giọng gọi anh, anh đương nhiên không nghe thấy, tôi nói, "Ngày đó là anh đang thất tình!"

Bà Lưu ở viện phúc lợi nói, tình yêu không được đáp trả, đó là một mảnh phế tích!

Tôi thừa nhận, tôi chỉ mong mình là một chiếc lá trên mảnh phế tích kia, rơi xuống rồi, khi gió thổi qua thì sẽ không còn lưu lại dấu vết gì nữa.

Tôi nghĩ đổi lại nếu là người khác, có thể đã chuẩn bị di chúc cho chính mình, nhưng nếu là tôi, không biết trên đó sẽ viết những gì. Tiểu của tôi xuất sắc như vậy, trong tay đều có hết thảy mọi thứ, tôi còn có thể cho anh cái gì nữa đây?

Trừ bỏ tự do!

"Em với Tiểu Bắc còn chưa hết giận nhau sao?"

Có một lần anh mang tôi đến một bữa tiệc rượu, ngày đó tôi mặc chiếc sườn xám mà anh tặng, kéo cánh tay anh, lúc không có ai lại đây bắt chuyện, anh liền hỏi tôi. Anh vẫn cho là tôi và Tiểu Bắc cãi nhau, cho nên tôi phát câu không đề ý đến Tiểu Bắc.

Tôi gật đầu, nói, "Phụ nữ có thai không thể nói lý lẽ, em không thèm đề ý đến cô ấy nữa!"

Anh nhíu mày, tôi biết, anh vẫn rất tán thưởng Tiểu Bắc, trước kia anh nói với tôi, anh nói, cô gái ngốc nghếch, không có đầu óc như cô nhưng cư nhiên lại có được một người bạn như vậy, tôi thật kinh ngạc.

Khi đó tôi cũng rất kiêu ngạo mà trả lời rằng, đúng vậy, em cái gì cũng không tốt, chỉ có ánh mắt là tốt. Người khác cả được cũng không tìm được thứ mình muốn, em lại có tất cả.

Nghe được lời tôi nói, anh tựa hồ rất không cao hứng, lập tức đẩy tay tôi ra, cầm lấy ly rượu từ phục vụ, ngửa đầu uống. Lúc này, một đôi tay ngọc mềm dẻo giống như rắn xoa lên mặt anh, tôi nhìn thấy anh ngượng ngừng cười, ánh mắt bịt kín một lớp đặc ý, sau đó anh xoay người, ôm lấy người phụ nữ xinh đẹp kia vào ngực.

"Nhảy một điệu đi, Tiểu tiên sinh!" La Tinh cười nói, cô ta cười mềm mại đáng yêu tựa trước ngực anh, cổ tình vươn nhẹ đầu lưỡi, làm cho người ta thấy được, cô ta rất gợi cảm.

Tay Tiểu ôm thắt lưng cô ta khiêu vũ, một tay vẫn còn cầm chiếc cốc chân dài, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, thành thạo cùng cô ta di chuyển. Anh thật sự rất phong lưu, phong lưu mà tao nhã.

Tôi hạ tay xuống, một mình đi đến một góc, ngồi ở bàn nhìn bọn họ, nhìn thế giới hoa lệ này.

.....

"Chị dâu!"

Nhưng rất nhanh, một tiếng gọi lớn làm tôi hồi phục tinh thần, tôi ngẩng đầu nhìn người đứng ở bên cạnh. Đỗ Viễn Phong.

"Đỗ tiên sinh, xin chào, lần trước thật thất lễ!" Tôi vội vàng đứng dậy, vẫn muốn giải thích với hắn, lại không có cơ hội gặp lại.

"Ha ha! Không có việc gì!" Đỗ Viễn Phong phát tay, sau đó giống tôi nhìn La Tinh và Tiểu đang khiêu vũ với nhau. Trong chốc lát, không biết là suy nghĩ

cái gì, hần quay đầu lại nói với tôi, "Tôi có thể mời chị nhảy một điệu được không?"

Tôi ngáy người, gật gật đầu.

Chúng tôi khiêu vũ.

"Chị dâu, chuyện bọn họ chị đều biết cả sao?" Đỗ Viễn Phong hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

"Chị dâu, trước kia bọn họ có yêu nhau, nhưng mà bây giờ chỉ là trêu đùa mà thôi. Thật ra bọn họ đều cùng là một loại người, đối với những thứ mình đã buông tay, vẫn có thể vui vẻ nói hẹn gặp lại." Đỗ Viễn Phong tiếp tục nói, "Chị dâu, kỳ thật Tiểu là một người đàn ông rất tốt, vô luận hần có yêu hay không yêu chị, hần đều sẽ xem chị như một phần cuộc sống của hần, chưa từng nghĩ đến sẽ vứt bỏ chị!"

Tôi gật đầu, "Tôi biết!"

"Chị dâu, kể cho chị nghe một chuyện, nhưng chị đừng trách móc nhé!" Đỗ Viễn Phong cười cười, lại nói, "Tôi và Tiểu cùng theo đuổi La Tình, nhưng mà tôi lại thất bại, vì thế xuất ngoại du học, bởi vì thời điểm đó thật sự quá khó khăn. Nếu là người đàn ông khác, tôi còn có thể nói, La Tình không có mắt nhìn, tìm một kẻ ngu ngốc làm bạn trai, chính là cô ấy lựa chọn Tiểu, tôi thua tâm phục khẩu phục. Chị đừng cười, tôi biết suy nghĩ của phụ nữ khác với đàn ông, nhưng đàn ông là vậy, chuyện gì đều phải tranh thắng bại, so mạnh yếu. Nhưng mà, chị biết không, La Tình vẫn chủ động giữ liên lạc với tôi, cô ấy vẫn một mực liệt tôi vào danh sách một trong những người theo đuổi mình, cho dù tôi không bằng Tiểu, nhưng thủy chung vẫn là một cổ phiếu có tiềm năng, đây là cách nghĩ của cô ấy, cũng là cách nghĩ đối với tất cả các người đàn ông khác. La Tình chính là loại phụ nữ cho dù cô ấy đùa bốn người khác, vẫn làm cho họ cảm thấy thật vinh hạnh."

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu.

Đỗ Viễn Phong âm thầm cười, "Chị dâu, quan hệ nam nữ có rất nhiều loại, rất nhiều lúc yêu nhau là tất nhiên, mà cái loại lãng mạn ngẫu nhiên này, trên cơ bản đều là tình đơn phương, yêu khổ, thăm mếu."

Tình đơn phương, yêu khổ, thăm mếu, bấy từ này làm cho lòng tôi một trận chua xót, nhưng chưa kịp không nhận được sục sục cái mũi, lại nghe Đỗ Viễn Phong nói, "Được, trao đổi bạn nhảy!"

Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu, người đứng ở trước mặt ôm lấy thất lưng tôi, đã đổi thành Tiểu. Nghiêng người nhìn qua, chỉ thấy Đỗ Viễn Phong cùng La Tình đang nhảy.

"Hai người nói chuyện gì vậy?" Tiểu hỏi.

Tôi đặt trán mình trên ngực anh, lại ngửi thấy một mùi nước hoa của phụ nữ, vội ngẩng đầu lên, "Không nói nhiều! Đỗ tiên sinh nói anh sẽ không vứt bỏ em!"

"Ha ha!" Tiểu Hoan cười khê, ôm người tôi sát vào thân thể anh, "Miệng Đỗ rất nhiều chuyện, có gì không nói ra được sẽ không cam lòng! Không có cốt khí!"

"Nhưng mà, hần thật sự rất hiểu anh!" Tôi nói.

"Ừ, bọn anh....." Những lời sau đó, tôi lại không thể nghe thấy, tôi lại bắt đầu ù tai, chỉ một thoáng mà may mắn là tôi vẫn dựa vào thân thể anh, cho nên lúc tôi hôn mê, anh đã ôm chặt lấy tôi. Tôi không nghe rõ được anh đang nói cái gì, chỉ là thời điểm khi mắt nhắm lại, nhỏ giọng gọi một cái tên. Sau đó anh sững sốt, tôi liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Tôi gọi, Tiểu Bắc.

Tôi nằm trên giường trong phòng ngủ xem TV, là một chương trình hài kịch, tôi thường xem chương trình trong TV cười ra tiếng. Nhưng hiện tại tôi cười không nổi.

Tôi cảm lấy điều khiển ở một bên, tắt đi. Sau đó quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, tai cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài kia.

Không có tiếng động, dù có đến ba người ngồi trong phòng khách.

Nhưng vẫn không có động tĩnh gì cả.

Tiểu Bắc, chồng tiểu Bắc, còn có Tiểu!

"Tiểu tiên sinh, tôi muốn đưa Tư Doanh đi."

Rốt cục, Tiểu Bắc là người mở đầu.

"....." Tiểu không lên tiếng.

"Tiểu tiên sinh, tôi lặp lại một lần nữa, tôi muốn đưa Tư Doanh đi!"

Vẫn là trầm mặc, trầm mặc vài phút, sau đó là tiếng mở cửa, Tiểu?

Tôi cố gắng ngồi dậy khỏi giường, muốn đi ra xem, người mở cửa ra, là tiểu Bắc.

"Tiểu Bắc, anh ấy đâu? Cậu nói với anh ấy rồi sao?" Tôi trừng lớn mắt nhìn cô ấy.

"Còn đợi tớ nói sao? Lần này cậu hôn mê cả ngày trời!" Tiểu Bắc ôm bụng đi đến.

"Tớ đến đón cậu! Chúng ta đi thôi." Cô ấy nhìn tôi.

"Tiểu Bắc, anh ấy đâu rồi?"

"Anh ta đi ra ngoài, cái gì cũng không nói, thật đáng chết!" Tiểu Bắc nói xong liền lấy áo khoác khoác lên người cho tôi. Tôi giống như đứa trẻ hồn đồi, hắt áo khoác xuống. "Tớ không đi, tớ sẽ chết ở nhà mình!"

Tiểu Bắc nhìn tôi, cô ấy không giận, "Ồ nhà? Tớ xem là cậu muốn chết ở bên người hấn ta đi! Nhìn xem, hấn có ở bên cạnh cậu không? Gọi một cú điện thoại kêu tớ đến, nhìn thấy tớ đến, một câu cũng không nói, bây giờ thì tốt rồi, bỏ đi thẳng tuốt, có liếc nhìn cậu cái nào không? Tư Doanh, ngoan, chúng ta đi thôi! Được không?"

Tôi cúi đầu, bị Tiểu Bắc kéo dậy, cô ấy vội vàng mặc đồ cho tôi xong, sau đó đỡ tôi đi ra ngoài, trong phòng khách, chồng cô ấy đang chờ, tôi vừa đi ra, Mai tiên sinh liền sùng sốt thật lâu mới khăn khăn nói, "Tư Doanh, em thật ốm!"

Đầu tôi cúi càng thấp, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi, trong khoảng thời gian này tôi không ngừng che giấu bệnh trạng, không cùng bất cứ ai gặp mặt, cảm thấy thật uất ức, cho nên lúc Tiểu Bắc và Mai tiên sinh quan tâm tôi, tính tiểu thư từ bé của tôi lại bất chợt trỗi dậy, tôi đứng ở giữa phòng khách, khóc thật to.

Tôi vừa khóc, vừa nói, "Tiểu Bắc, tớ không đi, tớ không đi. Tiểu Bắc, tớ rất luyến tiếc!"

Mai tiên sinh ôm Tiểu Bắc vào ngực, Tiểu Bắc cũng khóc.

"Cậu xem, Tiểu Bắc, tớ không thể ở chung với cậu, cậu đang mang thai mà! Tương lai sẽ làm mẹ mà!" Tôi ngồi xồm xuống, đứng quá mệt mỏi, tôi ngồi xồm xuống tiếp tục phát giận.

Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh nhìn tôi, tôi không biết nên làm thế nào mới tốt.

Sau đó 'cạch' một tiếng, cửa lại mở ra.

Tiểu đứng ở cửa, đỏ mắt nhìn tôi. Hơi thở của anh rất nặng nhọc, giống như là vừa mới chạy marathon vậy, toàn thân đều là mồ hôi.

"Tiểu!" Tôi nhẹ nhàng gọi anh.

Tiểu thô lỗ lau mồ hôi, sau đó lao mạnh đến đây, ôm tôi vào trong ngực, lập tức hướng về phía Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh mà rống to, "Biến, biến, tất cả các người mau biến đi!"

Tiểu Bắc bị chọc giận, nhắc chân muốn đạp anh, nhưng lại bị Mai tiên sinh kéo lại, Mai tiên sinh nói, "Cưới vợ về là để nâng niu che chở trong lòng bàn tay, bắt kẻ tại sao anh cưới cô ấy! Cưới rồi, cô ấy trở thành một phần tồn tại của anh, anh lãnh đạm với cô ấy, mắt mắt chính là anh. Tiểu tiên sinh, thời gian còn lại của Tư Doanh đã không còn nhiều lắm, chúng tôi hi vọng những gì anh nợ cô ấy, trả lại cho cô ấy đi!"

Chỉ một câu, trả lại cho cô ấy đi, chuyện xảy ra lúc đó, cả đời tôi sẽ không quên, Tiểu Hoan ôm chặt tôi, rất lớn tiếng, rất bi thương mà khóc.

Một khắc kia tôi giống như nhìn thấy trên mảnh phế tích kia, tuyết lạnh dần tan, mùa xuân đã về, rất nhiều dây leo mang theo chồi non bò đầy một mảnh, sau đó gió cũng thổi, lá rụng dính tuyết kia, cũng không phải hoà vào không trung, mà bay đi không còn dấu vết!

Tiểu, anh biết không, với em mà nói nước mắt của anh, chính là mùa xuân.

Tháng 8 năm 2005.

Tiểu bắt đầu dẫn theo tôi đi làm, tôi không còn ở nhà một mình nữa.

Cùng anh đi làm là một chuyện rất vui vẻ, khi anh xử lý chuyện trong văn phòng sẽ an bài cho tôi một vị trí, anh vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy tôi, tôi vừa ngẩng đầu cũng có thể nhìn thấy anh. Lúc anh làm việc, tôi thường xem phim, lướt web, đến giờ nghỉ trưa sẽ cùng tan sở, anh lái xe mang tôi ra ngoài ăn cơm, nhà hàng anh chọn đều rất tuyệt.

Trong đó có một nơi tên là 'Diệp', không lớn, nhưng được thiết kế hết sức tinh xảo, Tiểu nói nhà hàng này chỉ chiêu đãi khách VIP. Anh hỏi tôi, có thích hay không. Tôi nói, thích.

Anh vẫn thường hỏi tôi có thích hay không, một ngày đến mấy lần, mỗi lần đều ở những tình huống khác nhau mà hỏi, khi đó tôi mới hiểu được, mỗi chỗ chúng tôi đi, mỗi việc chúng tôi làm, anh đều suy nghĩ thật lâu.

Nếu là đến Chủ nhật, chúng tôi liền ở nhà không ra ngoài, buổi sáng anh ôm tôi xem báo, buổi trưa anh ôm tôi xem TV, buổi chiều anh ôm tôi ở ban công nói chuyện phiếm, buổi tối anh ôm tôi ngủ.

Có một ngày, tôi nằm lỳ ở trên giường, Tiểu đang tắm, tôi nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, vừa nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của bàn tay trái, cảm giác hình như nó sáng bóng lên một chút. Tôi nhìn chăm chăm nó cực kỳ lâu, viên kim cương đại diện cho sự vĩnh hằng kia, sáng loá sắc sỡ, rất đẹp.

Đó là anh mua lúc chúng tôi kết hôn, nhớ ngày đó anh bận bịu nhiều việc, cũng không có thời gian dẫn tôi đi chọn, mình anh chạy đến cửa hàng trang sức, nói với cô gái đứng quầy rằng, tìm một chiếc kim cương thật lớn, có thể thoả mãn hư vinh của phụ nữ, giá tiền không thành vấn đề, tôi không có thời gian, cô giúp tôi chọn một chút. Sau đó, anh liền mang theo hai cái hộp trở về, lúc chúng tôi kết hôn thì dùng chiếc nhẫn này, càng thú vị chính là, chiếc nhẫn này đeo vào tay tôi rất vừa vặn, khi đó anh chỉ cười châm chọc một tiếng, sau lời nói của MC điều khiển chương trình hôn lễ, anh nắm tay tôi nói: Trình Tư Doanh, gả cho anh đi! Anh sẽ chăm sóc em một đời một kiếp!

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi nở nụ cười, có phải người sắp chết, thường hay hồi tưởng về quá khứ lắm không? Tôi giơ tay lên, nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp lạnh như băng này, nhẹ nhàng hôn, viên kim cương chạm vào môi tôi, giống như một giọt nước mắt.

Tôi hôn nó, thật lâu không thả xuống.

“A!”

Đột nhiên cánh tay bị nắm lấy, tôi nặng nề bị tóm về phía sau, chỉ có thể la to một tiếng, liền bị một đôi môi nóng bỏng che lại, tay Tiểu Hoan nắm chặt tay tôi, mà cái hôn lại quá nóng, nóng nảy đến ngông cuồng, hoàn toàn đoạt đi ý thức của tôi, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất đing một tiếng mới hồi phục tinh thần, nghiêng đầu nhìn, không biết lúc nào Tiểu đã cõng chiếc nhẫn ném xuống đất.

“Anh mua cho em chiếc mới!” Anh cúi đầu, hôn trên cổ tôi, “Rất đẹp, lần này, anh dẫn em cùng đi chọn!”

Tôi ngơ ngác nhìn trần nhà, cảm giác mái tóc ẩm ướt của quết lên cổ tôi, tôi vỗ vỗ lưng anh, giống như đang trấn an đứa trẻ đang phạm lỗi, tôi nói, “Tiểu, đủ rồi.....”

Tình yêu và đồng tình, tôi không dám ở trước mặt anh nói đến đề tài này, nếu như tôi còn khoẻ mạnh..... Nếu như trong tình huống tôi còn khoẻ mạnh, từng có cơ hội có được sự che chở của anh như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ rất có lòng tham so đo vấn đề này với anh, đến tận cùng là anh yêu tôi hay đồng tình với tôi, nếu là đồng tình thì tôi sẽ thật đau lòng.

Vậy mà sống trên đời này, lại có những lập trường bất đồng nhau, nếu như là Tiểu Bắc trả lời vấn đề này, Tiểu Bắc sẽ nói, vô luận là yêu cậu hay đồng tình cậu, chỉ cần hạnh phúc cậu, quý trọng cậu, tớ sẽ cảm thấy đủ rồi. Nếu như để Mai tiên sinh trả lời vấn đề này, Mai tiên sinh sẽ nói, đàn ông chỉ có thể yêu một lần, những lần về sau tất cả đều sẽ dùng lý trí, chỉ khi nào lúc hấn ở trên giường mà em được trân trọng, như vậy địa vị của em cũng đã tồn tại trong lòng hấn, bấy nhiêu thôi cũng đủ rồi.

Nhưng Tiểu Bắc cùng Mai tiên sinh cũng không biết, như thế nào mới là đủ, những lời như vậy tôi chỉ nói trong lòng của mình.

Tôi nằm dưới thân anh, ngón tay lưu luyến trên mặt, tôi muốn nhớ anh, nhớ hết thấy mọi thứ của anh, bởi vì cả đời này của tôi, vô luận đúng sai, đối với anh chỉ có yêu, sâu đậm đến cả bản thân tôi cũng thấy kinh ngạc. Hoặc là theo đúng như lời anh nói, chấp nhất của tôi chẳng qua chỉ là một ảo tưởng nhỏ mọn trong lòng mà thôi, nhưng chút ảo tưởng này, đến chết cũng không thay đổi được.

Ngón tay Tiểu, có mùi vị của thuốc lá, khi lười tôi quán lấy nó, cảm giác được sự run rẩy yếu ớt của nó. Anh rút tay ra, sau đó dịu dàng hôn tôi. So với ân ái, tôi vẫn thích hôn môi hơn, bởi vì khi đó anh, còn không bởi vì kích thích mà quên mình, không có quên tôi mà là dịu dàng với tôi, tôi cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái.

“Anh không nợ em, anh đã cứu em! Tiểu!” Tôi nhẹ nhàng nói trong ngực anh, rất nhẹ, rất nhẹ, tôi nói rất nghiêm túc, như vậy, anh mới biết được, cho đến bây giờ anh ấy cũng không thiếu tôi cái gì, không có thực lực, anh sẽ không cách nào có hết thấy ngày hôm nay, không mềm lòng, anh đã sớm ném tôi vào hoang dã tự sinh tự diệt, anh mang theo tôi cùng lập nên vương triều của chính anh, anh thắng lợi, trở thành khung cảnh xinh đẹp nhất, mà tôi từng được xem.

“Anh không phải.....” Hồi lâu, anh nói những lời này, nhưng mà cũng không nói hết. Đó là một câu khó mở miệng đến mức nào, anh không phải cái gì?

Tôi ôm đầu anh, nhẹ vuốt tóc anh, “Tiểu, anh biết không? Em có được tất cả, tài sản của cha, đến nay chỉ cho có hai người, một là Tiểu Bắc, cô ấy từ nhỏ nhà nghèo hiếu học, trong nhà lại thật bận rộn, em liền xin cha em trợ giúp, lúc ấy cha ra một điều kiện, chính là Tiểu Bắc chỉ có thể kết bạn với một mình em!” Tôi vừa nói, miệng lại vừa cười, Tiểu Bắc để lại cho tôi, đều là những ký ức rất vui vẻ, “Tiểu Bắc cầm sổ tiền kia, nói với cha em, cháu đồng ý rồi thì không thể đổi ý, tiền bác đã đưa cũng không thể lấy về, những thứ đồ vật hữu tình như vậy, giả thì giả, thực thì thực, nhưng việc giữ vững điều kiện, cháu sẽ làm được!” Tôi nói đến đây, Tiểu Hoan ngẩng đầu, cười nói, “Ha ha, người phụ nữ này từ nhỏ cũng thật là hung hãn!”

Tôi gật đầu, “Tiểu, người biết cô ấy không ai là không bội phục, không tán thưởng cô ấy, ở chung với cô ấy, em rất vui vẻ cũng rất tự ti”.

Tay Tiểu bắt đầu cởi quần áo của tôi, vừa cởi vừa nói, “Tư Doanh, còn một người nữa, đừng nói nữa, anh biết, chúng ta đều biết, kẻ tồi tệ đó là ai!”

Quần áo tôi từng cái từng cái rơi ra khỏi người, da thịt trên người còn chưa kịp cảm nhận được không khí khô lạnh, anh liền lập tức ôm tôi vào ngực, tìm

được chỗ an toàn rồi, tôi nghe thấy, tiếng tim đập mê người.

"Tiểu, anh không phải tên tôi tặc, anh là ông xã của Trình Tư Doanh!" Nhắm mắt lại, tôi rơi vào hắc ám, trong lúc ý thức còn đang trôi dạt, tôi nói, "Tiểu, chúng ta thường xuyên làm tình, đúng không?"

"Đúng!" Anh nói.

"Vậy, từ giờ trở đi, đừng làm nữa nhé?!" Tôi nói.

"....." Anh hơi dừng lại, "Anh làm em cảm thấy không thoải mái sao?"

Tôi mở mắt nhìn anh, ánh mắt anh thật sáng ngời, vọng thật sâu vào tâm hồn tôi, tôi cười, cái gì cũng không nói.

Sau đó cánh tay anh ôm chặt tôi, "Anh làm em cảm thấy không thoải mái sao?"

Lắc đầu, tôi buồn ngủ, gần đây tôi thường cảm thấy mệt chết đi được.

Nếu suy nghĩ đến cái gì đó, lại càng mệt hơn.

Tháng 9 năm 2005.

Tôi và Tiểu càng ngày càng quen thuộc với cuộc sống thanh bình có chút chua xót này, chúng tôi nói chuyện phiếm ngày càng nhiều, anh kiên nhẫn giải thích một vài chuyện tôi không hiểu, tôi lại kể cho anh nghe cuộc sống tôi đã trải qua. Lúc nghe anh luôn luôn cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, rất đẹp trai.

Chúng tôi không còn làm tình nữa, cũng không động chạm sâu đến một số vấn đề, ví dụ như sống chết, ví dụ như nợ nần, ví dụ như là đúng hay là sai. Chúng tôi cũng không thảo luận cái gì là hạnh phúc, cũng không tranh cãi hơn thua nữa.

Chúng tôi sống dưới ánh mặt trời, giống một đôi vợ chồng bình thường.

Ngày 9, Tiểu Bắc và Mai tiên sinh đến thăm tôi.

Tôi và Tiểu Bắc ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Tiểu thì ôm máy đến phòng làm việc, anh vẫn bề bộn rất nhiều việc.

Ước chừng qua một tiếng, Tiểu đột nhiên ló đầu ra khỏi cửa phòng làm việc, làm tôi giật mình, chưa bao giờ thấy anh làm hành động đáng yêu như vậy.

Dường như anh cũng có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười, ngoắc ngoắc tiểu Bắc, "Tiểu Bắc, làm phiền cô vào đây một chút, tôi có chút chuyện muốn được chỉ bảo!"

Tiểu Bắc ngần ngừ, từ lần trước sau khi rời nhà tôi, Tiểu Bắc không còn thêm đề ý đến Tiểu Hoan nữa, bất luận là điện thoại, hay là cùng mọi người ăn cơm, cô ấy cũng không chịu đề ý đến anh, tính tình của Tiểu cũng rất quật cường ngang bướng, không chịu giải thích, bọn họ hai người đầu nhau lâu đến vậy, làm tôi và Mai tiên sinh vừa tức giận vừa buồn cười. Có đôi khi cảm thấy bọn họ thật giống nhau.

Tiểu Bắc lên nhìn Tiểu, phỏng chừng là nháo lâu nên đã hết giận rồi, vì vậy cũng từ từ đứng dậy, đi vào phòng làm việc.

Cạch một tiếng, cửa đóng lại.

Tôi và Mai tiên sinh mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, bên trong truyền ra tiếng cười thật lớn, cười đến đắc ý, cười đến bừa bãi, là tiếng cười của tiểu Bắc. Sau đó, tiểu Bắc mở cửa đi ra. Tôi nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy vẫn còn vương nước mắt, cười cười bước ra.

Cô ấy đi tới, kéo Mai tiên sinh, nói, "Đi, đi, chúng ta trở về thôi!"

Tôi vội vàng đứng dậy, "Không ở lại ăn cơm sao?"

Tiểu Bắc đỡ bụng dựa vào Mai tiên sinh nói, "Không ăn, cười no rồi, cậu mau vào nhìn ông xã cậu một chút đi!" Nói xong, liền kéo Mai tiên sinh rời đi.

Tôi đứng ở phòng khách, nhìn phòng làm việc mấy lần, thật sự nghĩ không ra tại sao lại thế này. Không lâu sau, Tiểu đi ra, mặt đen sì, ngồi xuống sofa, "Người phụ nữ xấu xa!"

"Sao vậy, hai người nói chuyện gì đó?"

"....." Tiểu Hoan không nói chuyện, trên mặt giống như có chút không nhận được.

"Anh không muốn nói, thì thôi vậy!" Tôi ngồi cạnh anh, tựa đầu vào bờ vai anh.

"Anh....." Tiểu vươn một bàn tay ôm tôi, nói, "Anh hỏi cô ấy, có bao giờ không cho lão Mai chạm vào hay không!"

"A?"

"Cô ta bảo có! Anh hỏi cô ta, khi nào thì? Cô ta nói, mấy ngày trong mỗi tháng! Anh lại hỏi cô ta, trừ bỏ lúc ấy thì sao? Cô ta nói, cũng có, anh hỏi, khi nào? Cô ta lại nói, lúc mới mang thai. Anh cắn môi, lại hỏi, trừ bỏ mấy ngày đó, với lúc mới mang thai thì sao? Cô ta từ trên cao nhìn liếc anh một cái, nói, có! Anh vội hỏi, khi nào! Cô ta vỗ vỗ bụng, lúc chồng không được!"

Nói đến đây anh hít vào một hơi thật sâu, tôi nhìn hầu kết của anh nhấp nhô, anh lại tiếp tục nói, "Phụ nữ sao lại nhỏ mọn như vậy, biết anh đang hỏi cái gì, lại quanh quanh co co như vậy." Nói xong, bưng chén trà trên bàn uống một ngụm.

Tôi nhìn anh, "Vậy anh muốn hỏi cái gì?"

"....." Ánh mắt anh không nhìn tôi.

"Tiểu!" Tôi gọi anh.

Anh cúi đầu, tôi nhìn hõm vai anh, nhẹ run.

Hồi lâu, anh hỏi, "Tư Doanh, vì cái gì, lại không cho anh chạm em?!"

Tôi nghĩ có rất nhiều người cũng rơi vào trường hợp như vậy, lúc suy nghĩ thì nghĩ rất nhiều, đột nhiên mở miệng lại không nói ra được. Có lẽ bởi vì một hai câu nói sẽ rất khó để biểu đạt, cũng có lẽ là do nhìn thấy mặt đối phương, ngược lại càng thêm cảm thấy hiện thực rất quan trọng, nói cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Giống như tôi và anh, tôi vốn muốn nói cho anh-----

Nếu em có một thân thể xinh đẹp khoẻ mạnh, em thật nguyện ý mang đến khoái hoạt cho anh, nhưng mà em đã muốn héo rũ, sắp rơi rụng. Nếu lòng anh chỉ có một người phụ nữ là em, em có thể đủ mặt dày để dây dưa cùng anh, nhưng mà em không phải duy nhất, thứ anh có được nhiều lắm.

Tôi không biết mọi người có giống tôi không, đương khi sinh mệnh sắp tiếp cận với kết thúc, người càng ngày càng trở nên sạch sẽ, cái thể xác dơ bẩn bên ngoài sẽ bong dần ra thành từng mảng, ở lại, mà thứ sắp sửa rời đi, chính là một linh hồn thuần khiết, giống như trẻ con, ngây thơ khờ dại.

Tôi vốn muốn nói với anh, Tiểu của em, trong cuộc sống sắp lui tàn của mình, nếu triền miên mà không có yêu, em làm sao có thể làm chuyện dơ bẩn như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt buồn rầu của anh, tôi cái gì cũng không nói được. Tôi biết, trong suy nghĩ của anh, ôm tôi, cho tôi ấm áp, chỉ là vì thương hại tôi mà thôi.

Tôi biết, cho nên cái gì tôi cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Rơi Không Vết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lá rụng

Cuối tháng 9, thời tiết có chút quái đản, khi nóng khi lạnh. Nhưng trên đường cái, đã có vài chiếc lá ngô đồng rụng xuống, tôi nghĩ chuyện như thế này, nhất định rất ít người để ý đến. Mà tôi ngồi trong xe Tiểu Hoan, rất thích nhìn thấy hình dáng của chúng khi rơi xuống.

Tiểu Hoan đi đâu đều mang theo tôi, tôi cũng rất ít đi tái khám ở chỗ bác sĩ, cũng không định miễn cưỡng nhận hoá trị, tôi muốn ly biệt ở tình huống tự nhiên nhất, mà anh cũng hiểu được suy nghĩ của tôi, cho nên tôi quyết định như thế nào, anh cũng ngầm đồng ý.

Tiểu Hoan là một người đàn ông kiên cường, ở cùng với anh, không hiểu sao cuối cùng dũng khí của tôi lại tăng lên rất nhiều.

Từng ngày từng ngày cứ vậy trôi qua, tôi càng ngày càng quen với sự suy yếu của bản thân mình, thỉnh thoảng lại xuất hiện ù tai, thị lực mờ hồ, hay ngủ cùng với hôn mê, tôi cũng không cảm thấy đáng sợ, bởi vì mỗi khi tỉnh lại, tôi đã ở trong lòng anh.

Tôi nguyện, cứ như vậy mà ly biệt.

Ngày 1 tháng 10, tuần lễ vàng*.

(*: ngày 1/10 là quốc khánh của TQ, kỳ nghỉ lễ kéo dài trong một tuần, bắt đầu từ ngày 1/10, do vậy được gọi là Tuần lễ vàng.)

Tiểu Bắc ôm bụng đến thăm tôi, đương nhiên Mai tiên sinh cũng đến đây. Chúng tôi bốn người cùng đến 'Diệp' để ăn cơm.

Trên bàn cơm, di động Tiểu không ngừng vang, tin nhắn một cái lại một cái bay đến.

"Ai vậy?" Tiểu Bắc hỏi. Sau đó đẩy tôi, "Tur Doanh, gặp tình huống này, cậu có thể chất vấn hắn ta, cậu có quyền lợi này, đừng quá thành thực như vậy!"

Tiểu nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười, không nói gì.

Tiểu không kiên nhẫn gõ gõ bàn, "Hồi mau đi!"

Tôi đỏ mặt, cúi đầu cắn môi, tôi chưa từng hỏi đến chuyện của anh bao giờ!

Lúc này Tiểu xích lại gần tôi hơn một chút, tôi cảm giác được nhiệt độ thân thể anh, nhất thời cảm thấy an tâm, rốt cục, tôi dùng thanh âm rất nhỏ hỏi, "Ai tìm anh vậy?"

Tiểu Hoan bắt đầu cười ha ha, vươn tay, ôm lấy tôi.

"Không có gì! Mấy người phụ nữ nhàm chán mà thôi!" Anh nói, sau đó gấp rau vào bát cho tôi.

"Anh nói ai là phụ nữ nhàm chán cơ?" Nhưng thật ngoài ý muốn, một giọng nói lập tức đáp lại lời anh.

Bốn người chúng tôi nhìn về cánh cửa bên cạnh bình phong, người phụ nữ xinh đẹp, lúc nào cũng sẽ xinh đẹp như vậy cả.

"Tôi nói cô!" Tiểu nói, thần sắc cao ngạo.

Tôi vừa nhìn thấy La Tinh đến liền cảm thấy rất xấu hổ, vì thế lập tức đẩy Tiểu Hoan ra, theo bản năng cách xa ra một chút. Tiểu Hoan sùng sốt, nhìn tôi ngây ngốc.

"Em làm sao nhàm chán cho được. Thấy bạn cũ liền chào hỏi, còn anh lại lãnh đạm vậy!" La Tinh đi đến, thật tự nhiên ngồi giữa tôi và Tiểu.

Cô ta hít điều thuốc, nhìn anh, "Em rất nhớ anh, khi nào thì anh đi tìm em đây?"

Lúc này Tiểu Bắc đứng lên, cầm lấy một ly rượu trên bàn hát về phía cô ta. Tôi nhìn thấy điều thuốc của cô ta tắt ngúm đi, không thể tin nhìn Tiểu Bắc, định mở miệng. Tiểu Bắc liền nói trước, "Cô con mẹ nó có bệnh sao, ngồi giữa vợ chồng người ta, cư nhiên quyền rũ ông xã nhà người ta nữa!"

La Tinh bỏ điều thuốc, xoa xoa quần áo, sau đó nhìn Tiểu.

Tiểu ngồi chỗ kia, cười như không cười. Cái gì cũng không thêm nói.

Tiểu Bắc tiếp tục hét, "Hò ly tinh, còn chưa cút đi!"

La Tinh không để ý đến tiểu Bắc, cô ta nhìn Tiểu, "Em là người phụ nữ nhàm chán sao?" Cô ta hỏi.

Tiểu nhấp ngụm rượu, trả lời, "Hiện tại thì đúng!"

La Tinh đứng lên, châm điều thuốc, lại hút một ngụm, "Tiểu, em mới chỉ thắng anh có một lần, nhưng anh đã thắng em đến vô số lần." Nói xong, lại nhìn tôi.

Tiểu Bắc kéo tôi ra sau, hung ác nhìn hai người bọn họ, gần từng chữ, "Các người làm cho tôi cảm thấy thật ghê tởm!"

Tiểu bình tĩnh cười, ngẩng đầu nhìn tôi, "Tur Doanh, em ra xe trước chờ anh! Anh sẽ rất nhanh ra với em thôi!"

Tôi gật đầu.

Tiểu Bắc giữ tay tôi lại, "Dựa vào cái gì, Tur Doanh, chúng ta ngồi lại đi, xem bọn họ định làm gì!"

Tôi tóm Tiểu Bắc, "Xin cậu, đi thôi!"

Tiểu Bắc hung dữ trừng La Tinh một cái, mới cùng tôi rời đi.

Tôi ngồi trong xe, hạ cánh cửa kính màu trà xuống, ngắm mấy chiếc lá ngô đồng thi thoảng lại rơi xuống ven đường.

"Có mệt lắm không?" Tiểu Bắc ngồi ở một bên, lau mồ hôi trên trán tôi.

Vốn hôm nay, chúng tôi định đi đâu xa xa chơi một chút, bởi vì sắp tới, Mai tiên sinh sẽ đưa Tiểu Bắc đến bệnh viện chờ sinh, mà tôi không biết sẽ ra sao nữa.

"Tiểu Bắc, cái này, là tớ và Tiểu cùng nhau chọn cho em bé, cậu cầm lấy đi!" Tôi lấy từ trong ngực ra một cái túi tơ tằm, phía trên thêu hình rồng phượng bằng kim tuyến lấp lánh. Tiểu Bắc cầm lấy, mở ra xem, bên trong là hai con búp bê, trên người mặc chiếc yếm đỏ, một cậu bé và một cô bé.

"Thật nặng!" Tiểu Bắc cầm hai con búp bê nói, "Thật nặng à nha! Nếu trong vòng một phần ba giờ không ló mặt ra, tớ sẽ mượn hai con búp bê này ném vào đầu họ cho thành hai cái lỗ luôn!"

Tôi cười, Tiểu Bắc chính là đáng yêu như vậy.

Nhưng Tiểu Hoan rất nhanh ra đây, La Tinh đi phía sau, La Tinh giữ chặt anh, sau đó lấy từ trong túi ra một liều thuốc, Tiểu cười cười, đốt liều thuốc giúp cô ta, La Tinh ngậm thuốc, nhìn anh, sau đó đeo kính râm, quay đầu bước đi.

Tiểu Hoan vỗ vỗ quần áo, đi về phía chúng tôi.

Tiểu Bắc vừa nhìn thấy anh liền kêu to, "Anh không phải là người mà, cư nhiên kêu vợ mình chờ ở bên ngoài này đây!"

Tiểu nhìn thấy tôi, nói, "Một lần sao, chúng ta về nhà đi!"

Tôi gật gật đầu.

Dọc đường đi, Tiểu trầm mặc rất lâu, tôi cảm thấy được anh dường như là đang đợi tôi mở miệng hỏi anh, chính là tôi cũng không chịu thua kém, không hỏi.

Xe chạy trên đường cao tốc, rất nhanh, cảnh vật xung quanh tựa hồ đều trở thành một đường thẳng tắp, chúng tôi giống như người lọt vào thời không, chỉ cần nhắm mắt lại, thế giới này dường như chỉ còn lại hai người chúng tôi.

"Em vẫn không có gì để hỏi sao?"

Một lát sau, Tiểu tắt nhạc trong xe đi, tiếng ghita nhẹ nhàng ưu thương ngừng lại. Tôi nghe được câu hỏi của anh.

Không biết vì cái gì, tôi vừa nghe được lời này, trong lòng liền cảm thấy rất ngọt ngào, anh là đang hy vọng tôi hỏi anh sao? Anh từ hận tôi không thể là một kẻ câm điếc, tôi từ từ nhắm hai mắt, khoé miệng nhin không được mà mỉm cười.

"Phi! Em cái cô ngốc này! Thật không có tiền đồ gì cả!" Anh sùng sốt, nhưng anh thông minh như vậy, lập tức liền đoán được tôi đang suy nghĩ cái gì. Anh cũng cười, tiếng cười của anh đặc biệt dễ nghe, mang theo chút hấp dẫn, ngạo mạn lại tao nhã. Chúng tôi cứ như vậy cùng nhau cười, cười trong chốc lát, lại nghỉ ngơi một chút, lại tiếp tục, cười.

Đường vào nhà chúng tôi đi ngang qua một cái hồ, tháng chín hồ nước đặc biệt xinh đẹp, nhất là lúc hoàng hôn, mặt trời lặn một mảng rắng đỏ, ánh sáng trong suốt. Khi ngang qua ven hồ, xe anh đi rất chậm, ánh sáng chiếu xạ từ hồ nước chiếu vào xe, từng tia từng tia chớp lên người chúng tôi.

Tiểu dừng xe lại, chúng tôi cùng đến hồ tản bộ.

"Em vẫn còn cười nữa!" Anh nhìn tôi.

Anh càng nói tôi lại càng muốn cười, làm sao muốn nín liền nín được chứ!

Chúng tôi đi đến một chỗ không có ai, anh ôm tôi, ôm tôi vừa ngồi ngắm mặt hồ, vừa lúc la lúc lắc, mặt anh dán vào mặt tôi, anh tức giận hít sâu, sau đó nói, "Ngay cả chỉ một câu như vậy cũng làm cho em vui vẻ, trước kia anh đã làm gì chứ?"

Mặt chúng tôi hồng hồng, dán vào một chỗ, tôi rất thích mùi thuốc lá nhàn nhạt từ miệng anh cùng với mùi nước hoa khoan khoái trên quần áo anh.

"Tur Doanh, mấy năm nay, cuộc sống bên ngoài anh chưa từng chia sẻ với em, anh không nói cho em, em cũng không hỏi, em cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Cho nên, cuối cùng anh vẫn không có cách nào giao trái tim mình cho em. Anh chỉ khát vọng kích thích, La Tinh, hoặc là những người phụ nữ khác, xinh đẹp, thông minh, mang độc, thậm chí là khờ dại hoạt bát, anh ở cùng với các cô ấy, cảm thấy thật thả lỏng, đó chỉ là tìm vui, em hiểu không? Anh thật vui vẻ!"

Chúng tôi nhìn hồ nước. Hồ nước vẫn xán lạn như vậy.

"Nhưng vui vẻ xong rồi, anh lại cảm thấy thật trống rỗng, anh có thể mỗi ngày hoặc từng tháng đi thưởng thức những loại phụ nữ thông minh hoặc là tự cho mình là đúng, cũng có thể phối hợp cho các cô ấy không gian để thi triển mị lực bản thân, thậm chí bị mị lực của các cô ấy chinh phục, nhưng điều này cũng không phải là vĩnh viễn. Anh sẽ không có ý định kết hôn với một trong bọn họ, cũng sẽ không định rời bỏ em....."

Anh ôm sát tôi.

"Anh từng cho rằng, tình yêu chỉ cần ngang hàng, năng lực ngang hàng, trí tuệ ngang hàng, bởi vì tình yêu không thể cho nhau sự khâm phục, sẽ không thể tiếp tục được nữa. Tựa như anh cùng La Tinh, bọn anh đều tự đại tự như vậy, bọn anh đều tự cho là mình có thể nhìn thấu thế giới này, bọn anh đùa giỡn lẫn nhau, thậm chí ủng hộ thủ đoạn của nhau, bọn anh cười nhạo thể nhân, thật sự rất say mê sự cô độc phong tao này. Nhưng mà Tur Doanh, em có biết hay không, anh nhìn em, liền hối hận, anh hối hận loại kiên trì ngu xuẩn này, anh thật sự hối hận, em tin không?"

Tôi nằm trong ngực anh, lắng đầu.

Anh thở dài, buông lỏng một chút, sau đó nhìn tôi, "Tur Doanh, anh có được tất cả duy lại không có được sự thuần khiết, anh có được tất cả duy lại bỏ qua sự yên bình, anh nhìn em, nhìn thấy em như vậy, thật sự rất hối hận!" Lời nói của anh, rất nặng nề.

"Vì cái gì mà anh lại muốn nói với em điều đó?" Tôi cúi đầu, bởi vì dù cho ánh nắng rất mờ nhạt, tôi cũng biết mặt mình, có bao nhiêu là tái nhợt gầy yếu.

Hai tay anh dán tại cổ tôi trượt xuống, không có ép tôi ngẩng đầu nhìn mình, anh nói, "Anh không muốn quan tâm, cái gì là đồng tình, cái gì là tình yêu, anh chỉ quan tâm, bây giờ anh muốn đối tốt với em, hận không thể móc tim mình ra mà đối xử với em thật tốt."

Tôi bật cười, trong đầu hiện ra một nghi vấn, "Tiểu, anh thật sự là không thích hợp nói lời ngon tiếng ngọt, chẳng lẽ La tiểu thư chưa từng cười anh sao?"

Mặt Tiểu Hoan có chút hồng, anh nghiêng đầu, "Đây là lần đầu tiên anh nói loại lời nói này!" Sau đó nhìn hồ nước, cười cười, quay đầu nói với tôi, "Lúc đại học có nhiều loại sách, nhớ có một câu anh không hiểu lắm, nhưng mà bây giờ thì anh đã hiểu rồi!"

"Câu gì?" Tôi hỏi.

"Trước tiên phải dặn, em không được cười đấy." Anh thật nghiêm túc nói.

Tôi gạt mạnh, chính là, khoe miệng đã có chút muốn cười.

"Chính là....." Anh đang chuẩn bị nói, tôi liền cười, anh giận dữ, "Anh đã nói là đừng cười! Là một câu rất thâm ảo!"

"Được, em không cười nữa!"

Trán anh dán lên tôi, nhẹ hôn chớp mũi của tôi, nói, "Người vì yêu mà yêu, là thần; người vì bị yêu mà yêu, là người!"

Tôi mở to mắt, nhìn thấy anh mỉm cười như gió xuân, anh ôm lấy tôi, "Được rồi, thiên thần của anh, để người trần như anh ôm em về nhà đi!"

Hôm nay, tôi hình như đã cười rất nhiều, mà quên cả thời gian.

Chỉ vì câu này của anh, tôi đã có thể quên hết tất thảy.

Ngày nghỉ cuối cùng của tuần lễ vàng, buổi tối bảy giờ, anh bao trọn một quán bar nhỏ, gần nhà chúng tôi, còn mời mấy người bạn tốt đến chơi, đều là những gương mặt quen thuộc, Lô Quân, Lưu Cẩm, Đỗ Viễn Phong, bọn họ đều dẫn theo bạn gái.

"Chị dâu!" Bạn gái Lô Quân là một cô gái trẻ, nhìn qua thật ngây thơ, cô ấy vừa đi đến, bộ dáng liền thật thẹn thùng, xấu hổ đến bên cạnh tôi, gọi tôi một tiếng. Tôi cười cười nhìn cô ấy.

"Tiểu Bắc không đến được, để các cô ấy chơi với em đi!" Tiểu kéo áo khoác giúp tôi, sau đó nhìn mấy người Lô Quân, bá đạo nói, "Còn không đem mấy thứ kia lấy ra đi!"

Lô Quân cùng Lưu Cẩm cười cười, để bạn gái lấy quà ra. Một cái, là một ghim cài áo đính kim cương hình con bướm, một cái, là áo khoác trắng hơi cổ điển bằng tơ tằm. Tôi có chút ngượng ngùng nhận lấy, sau đó Tiểu nghiêng người đi qua bọn họ, tự mình phủ áo choàng cho tôi, ánh sáng từ chiếc ghim trên ngực lóe chớp, vừa lúc chiếu trên mặt anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, cách trong gang tấc, sau đó chúng tôi nhẹ nhàng hôn nhau.

"Chị dâu, đây là tâm ý, chị nhận lấy đi!" Đợi chúng tôi tách ra, Đỗ Viễn Phong liền lấy ra một chiếc hộp rất hình chữ nhật rất tinh xảo đưa cho tôi, bên trong là một chiếc dao nhỏ bằng bạc tinh khiết, tôi lấy ra khỏi vỏ, 'xoạt' một tiếng, dưới ánh đèn mờ ảo, thấy được dòng chữ ghi trên mặt lưỡi dao: Mệnh mong nửa đời người, quay đầu vẫn như cũ!

Trong lòng nhấp nhô một chút, tôi ngẩng đầu nhìn Đỗ Viễn Phong, ý thức mơ hồ nói, "Cảm ơn!"

Lúc này, Tiểu nhăn mày lại, "Đồ!" Trong giọng nói có chút hờn giận.

Đỗ Viễn Phong cười cười, nói, "Chị dâu, chị không vui sao?"

"Cậu còn hỏi nữa!" Tiểu nói xong liền thật sự tức giận, trừng mắt nhìn Đỗ Viễn Phong, "Tớ đã sớm báo cậu, đừng tặng cái gì làm cho cô ấy thương cảm rồi mà!"

Tôi vội vàng trấn an Tiểu, "Không phải, em rất thích, đừng như vậy!"

Tiểu quay đầu lại, xoa mặt tôi, miệng nhẹ gọi tên tôi, "Tur Doanh....."

Hôm nay, không phải ngày lễ, cũng không phải kỷ niệm gì cả, lại càng không phải sinh nhật của tôi, là một ngày gần như là bình thường, trong bữa tiệc này, bạn bè tốt của Tiểu đều thân trọng đến gặp tôi, mỗi người tặng cho tôi một món quà, mọi người đều chân thành gọi tôi một tiếng chị dâu. Mà tôi trừ bỏ cười khê, cũng chỉ là quay đầu lại nhìn Tiểu Hoan.

Cuối cùng, Tiểu cầm lấy tay tôi, ánh mắt dừng ở chiếc nhẫn kết hôn ngày càng mờ đi kia, thật lâu không dời đi. Tôi cả kinh, sợ anh lại đem nó ném đi, vì

thể vội muốn rút tay về, nhưng mà anh vẫn nắm chặt, không có chút thả lỏng.

"Tiểu, đừng mà!"

Tôi thấp giọng cầu xin, tôi biết, hạnh phúc không phải được tạo nên từ sự gạt bỏ quá khứ, mặc dù tôi rất đáng buồn, nhưng mà tôi cũng không muốn cố tình quên đi tất cả, cũng không muốn trốn tránh sự thật đã từng tồn tại. Cho nên tôi không muốn anh cởi bỏ chiếc nhẫn đã từng chứng kiến hôn lễ của chúng tôi này, tôi không muốn.

Tiểu lại cười, vươn tay, còn thật sự mang cho tôi một chiếc nhẫn khác, ở trên ngón áp út. Viên kim cương trên chiếc nhẫn kia rất nhỏ, nhưng mà rất được, mỹ lệ, lộ ra một vòng linh khí.

Anh nắm tay tôi áp lên ngực, nói, "Tiểu thư Trình Tư Doanh, em có đồng ý để cho anh chăm sóc em cả một đời không?"

Mắt tôi đỏ hoe, không khỏi vội đảo đảo con ngươi, ép nước mắt chưa xót chảy ngược vào trong, tôi đáp, "Ông xã, em đồng ý."

Sau đó anh ôm tôi, tay tôi vòng qua lưng anh, ôm trọn bờ vai anh, găt gao quần quýt anh, trên ngón áp út, tôi đeo hai chiếc nhẫn, rạng rỡ chói lòa.

Tôi biết, tất cả.. một lần nữa lại bắt đầu.

Lúc chúng tôi về đến nhà là vừa đúng mười hai giờ, vừa vào cửa, anh liền mở tất cả các đèn, trong phòng nơi nơi ánh sáng, tôi ngồi trên sofa, có chút mệt, ngẩng đầu nhìn anh, anh đã vào phòng tắm, nước ấm từ vòi phun ra, rơi xuống róc rách. Không lâu sau, anh tắm xong, bọc một chiếc khăn tắm quanh hông, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh dưới ánh sáng rõ rệt như vậy, mặt đỏ lên, vội vàng tìm cái khăn lau khô người cho anh. Thân thể Tiểu thật cường tráng, anh là người rất chăm tập thể hình, trước khi chúng tôi kết hôn, anh thường nói, thân thể không khoẻ mạnh, còn làm được cái gì nữa!

Tôi vừa lau cho anh, vừa nói, "Mùa thu đến rồi, anh như vậy sẽ cảm lạnh mất!"

Anh không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhìn tôi, sau đó nhỏ giọng, "Vào phòng đi, được không?"

Tôi kinh ngạc, chiếc khăn trong tay rơi xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn anh, anh cười ha ha, bàn tay to buông bên hông kéo nhẹ, chiếc khăn tắm bao ở trên người rơi xuống.

Tôi vội xoay người, nhưng mà trên lưng, lập tức cảm giác được sự ấm áp trong ngực anh, anh dán vào tai tôi hỏi, "Vào trong phòng đi, được không?"

Tôi giống như bị mê hoặc, không thể không chế được ý thức, ngơ ngác gập đầu.

Phụ nữ thật sự rất yếu đuối, trong tình huống thế này, lại càng thêm yếu đuối.

Phụ nữ thật sự rất dễ dàng cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần được ôm như vậy, cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Trong phòng ngủ, đèn ngủ cũng không bật, nhưng mà lại làm cho đêm tối càng thêm dịu dàng, kiều diễm. Tôi nằm trên giường, ánh mắt xuyên qua bờ vai anh, nhìn trần nhà cao cao, lại nhất thời phát hiện thể giới này của chúng tôi là cỡ nào nhỏ bé. Nhỏ bé đến thật tịch mịch.

Tay anh dao động trên người tôi, hơi thở sít sao thỉnh thoảng thổi bên tóc tôi, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt.

"Tiểu, hay là thôi đi, buông em ra. Cơ thể này của em đã không còn cảm giác gì nữa rồi."

Tiểu Hoan không nói lời nào, cũng không chịu buông, anh ôm tôi càng chặt, trong chăn rất ấm, làm cho mặt tôi nhiễm hồng, anh nhợt nhạt hôn tôi, lưu lại dấu vết trên từng nơi của cơ thể tôi, anh lần tìm môi của tôi lần nữa, trong lưỡi ướt át ngọt ngào.

Tay anh đặt hai bên người tôi, chịu đựng sức nặng của anh, anh càng không ngừng nói bên tai tôi, "Đừng, anh có cảm giác, em có nghe được không? Tư Doanh, anh rất có cảm giác mà. Anh không dừng lại được, anh không dừng được."

Tôi hỗn loạn, thân thể khi có cảm giác, có khi lại tê tê dại dại, có khi tôi có thể nghe thấy lời anh, có khi lại không nghe được, nhưng mà anh nói đi nói lại, vì thế tôi cũng nghe thấy lặp đi lặp lại.

Anh nói, anh yêu em, Tư Doanh.

A, lúc này tôi muốn đáp lại anh, đáp lại lời nói đã muốn nói ngàn vạn lần ở trong lòng, nhưng đối với người đã không thể không chế được mình như tôi, anh cho tôi sự khoái cảm rất lớn, vô luận là linh hồn hay thể xác, đều rất nhanh trở nên vui sướng, tôi chỉ có thể ôm bờ vai anh thờ ơ.

Dục vọng của anh cùng thân thể này chỉ ở thời khắc cuối cùng này mới không hề có sự dằn vặt cùng trả thù, sự thô bạo cùng chiếm đoạt của anh cũng không còn lãnh khốc cùng hung tàn nữa.

Nụ hôn của anh ẩm ướt, giống như khi dấu giày đạp trên tuyết, in trên nền tuyết một dấu vết thống khổ.

Môi anh vương nước mắt của tôi, nước mắt mặn mặn bị ai, không ngừng nói lên tuyệt vọng cùng ưu sầu.

Đây không phải là một cuộc chiến răng môi, cũng không phải là sự tiếp xúc dây vô.

Anh có chút động dung, cho dù chỉ là ngẩn ngui trong nháy mắt như vậy, lòng tôi cam nguyện trả giá nhu tình cả đời mình. Tôi biết một người phụ nữ thô lỗ giống tôi vậy, dù cho phải truy đuổi tình yêu đến vĩnh viễn cũng sẽ không thể nào đạt được.

Tôi sắp phải đi rồi, vì thế tôi thoả mãn.

Đó là một đêm khó quên, từ sau đêm hôm đó trở đi, tôi và Tiểu Hoan ở chung càng ngày càng... vui vẻ hơn, nhưng mà càng vui vẻ, về sau sẽ tịch liêu càng nhiều, mỗi một giây phút trôi qua, dường như máu của tôi càng khô cạn, khiến tôi đau đớn vô cùng.

Đầu tháng 11, tôi nhập viện, lâm vào hôn mê với tần suất cao.

Tiểu Hoan sắp xếp chuyện công ty ổn thỏa, liền ở bên giường bệnh trông tôi không rời.

"Anh có mệt lắm không?"

Lúc thanh tỉnh, tôi cuối cùng cũng hỏi anh.

"Không sao!" Mà anh thì vẫn tươi cười. Đầu tóc anh rối bời, tôi biết anh trừ bỏ lúc nhất định phải về công ty xử lý công việc, còn lại những lúc khác đều là ở bệnh viện trông tôi.

Chúng tôi nói chuyện không nhiều lắm, lúc tôi tỉnh lại thường cười với anh một cái, anh hôn nhẹ lên trán tôi một chút, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Sau đó tôi tiếp tục hôn mê, mang theo một chút ý thức mơ hồ mong manh.

Trong bệnh viện có rất nhiều y tá hâm mộ tôi, tôi trở thành người đáng hâm mộ nhất trong mắt các cô ấy, có được người chồng hoàn mỹ, cùng với sự che chở toàn tâm toàn ý. Các cô ấy thường không nhận được mà nói với tôi, "Tiểu tiểu thư, chồng chị đối với chị tốt như vậy, coi như là đã đáng giá cả đời này rồi."

Nhưng thật ra, tôi rất sợ người khác nói với tôi như vậy, bởi vì ý nghĩa đó sẽ làm cho tôi rời đi trong tiếc hận. Nhiều người như vậy cứ đến đến đi đi nhìn tôi, bọn họ đều cảm khái rằng tôi cuối cùng cũng được viên mãn. Mà điều này làm cho tôi thật khó chịu, tình đời nóng lạnh, thường làm cho tôi sợ hãi, nhờ đâu tôi không chết ngay, những điều này rồi hết thảy sẽ ra sao. Điều đó, thật đáng sợ!

Cứ như vậy, tình yêu lại trở thành một loại so đo lo được lo mất, hoặc là đến khi chạm vào kết thúc, lại càng thêm khó nắm chắc.

Ai cũng không biết, mỗi khi tôi tỉnh lại, sẽ có những loại cảm giác bất đồng, có khi đó là một loại hạnh phúc, có khi đó là một loại chua xót, còn có không cam lòng, bất đắc dĩ, khổ sở, cùng với hờ hững, đó là một cảm giác rất hờ hững của người sắp lỵ thể, thoát khỏi chật hẹp, đối với vạn vật hồng trần nhẹ cười, hoàn toàn hờ hững.

Mà loại hờ hững này, chỉ có khi trong nháy mắt được nhìn thấy anh, mới có thể biến mất.

Lúc tôi nhìn thấy anh, cũng chỉ muốn cười.

Lúc anh nhìn thấy tôi, đã muốn hôn môi.

Anh cảm thấy đàn ông và phụ nữ một chỗ, chuyện vui vẻ hạnh phúc nhất, chính là hôn môi, chia sẻ hoạn nạn trong lúc đó, an ủi lẫn nhau.

Anh nói, đây là suy nghĩ của đàn ông.

Một ngày nào đó của tháng 11, lần thứ hai tôi tỉnh lại, ngoài ý muốn tinh thần lại rất tốt. Trên mặt có chút hồng hào, tôi ngồi ở đầu giường, tự mình vươn tay mở cửa sổ, một làn gió thu ủa vào, thổi nhẹ vào Tiểu Hoan đang ghé vào trên giường ngủ.

Anh ngẩng đầu mạnh mẽ, nhìn thấy tôi đang dựa vào đầu giường cười với mình.

Anh ngây người thật lâu, mới nói, "Em đã tỉnh rồi!"

"Vâng, em muốn ăn chút gì đó!" Tôi nói.

Anh lại ngẩn ngơ, tôi nhìn cái miệng há hốc của anh lại không nhận được bật cười. "Ừ, anh đi mua cho em! Muốn ăn cái gì nào?"

"Gì cũng được..... Vậy cháo đi! Em không muốn bị dính dầu."

Tôi dựa vào sau, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh giường, "Anh đi mau về mau nhé!"

"Ừ!" Anh xoay người bước đi.

Tôi thích nhất, chính là lưng anh, rất đẹp, anh mặc chiếc áo lông màu trắng kia, trên cổ áo vương mấy sợi tóc thật dài, khi anh quay đầu thường hay mím môi, lúc mở cửa ra ánh mắt của anh lại trở nên thâm trầm. Ánh mắt anh luôn luôn thâm trầm, giống như đã nắm hết thảy mọi thứ trong tay.

Tôi nhìn anh, nhẹ nhàng nhắm mắt, chờ anh trở về.

Rầm!

Nhưng mà, tôi còn chưa kịp lắng đọng suy nghĩ, lại chợt nghe thấy một thanh âm vang động bên ngoài cửa. Tiếp theo là tiếng khuyên can, "Tiểu tiên sinh, Tiểu Lý là người mới đến, không hiểu chuyện, nhưng cậu ta cũng chỉ là tốt bụng, nơi này dù sao cũng là bệnh viện, xinh anh bớt giận! Đừng so đo!"

Sau đó là trầm mặc.

Cạch, cửa mở.

"Sao vậy?" Tôi ngồi dậy, người đi vào là Tiểu, tay anh nắm chắc, vẻ mặt xanh lè, giận dữ ngồi vào trên giường.

Tiểu nhìn tôi, bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, một bàn tay hơi dùng sức, lại chắc thêm một chút, sau đó cả hai tay cùng cầm lấy, lại càng dùng sức nhiều hơn, "Đau không?" Anh hỏi.

Tôi gật gật đầu "Đau!" Thật ra tôi đã không còn giảm giác gì nữa.

"Bác sĩ Lý làm sao để lại đặc tội với anh?" Tôi hỏi anh.

Anh lắc đầu, không chịu nói.

"Cháo của em đâu?" Tôi lại hỏi.

"Bảo y tá đi mua cho em rồi!"

"....." Tôi tựa vào ngực anh, vươn một bàn tay vào bên trong áo lông của anh, anh run lên.

"Tay em có lạnh không?" Tôi nhìn anh.

Anh lắc đầu, "Không lạnh!"

Tay tôi di chuyển đến lưng anh, sau đó lật tay, một góc áo lông lộ ra, trên mặt thêu một mảnh vải, đã bị cuốn góc, tôi vươn tay kia, đẩy mảnh vải ra, trên mặt thêu ba chữ ----- Trình, Tư, Doanh.

Anh thấy vậy, mặt run rẩy một chút, tôi cảm giác thấy được sự bi thương, chính là trong khoảng thời gian này, chúng tôi cũng đã quen thuộc với loại chua xót này, cho nên anh chỉ nhú mồm, không nói cái gì cả.

Tôi cầm lấy chiếc kéo trên bàn, lật mặt kia tấm vải, 'xoẹt' một tiếng, cắt bỏ tên của tôi, sau đó vò lại trong tay. Anh nhú mồm, "Sao lại cắt bỏ?"

"Thêu xấu quá!"

"Đưa anh!"

"Không đưa!"

"Đưa anh!"

"Không đưa!"

"....." Anh tức giận.

"Em sẽ cho anh một thứ khác làm kỷ niệm!"

"Cái gì?" Anh hỏi.

"Để em suy nghĩ đã....." Tôi nói.

Lúc này một trận gió thu lại thổi vào, tóc chúng tôi cùng tung bay, giống như nước.

Anh ôm tôi, tôi ôm anh.

"Bác sĩ Lý, sao lại chọc giận anh, lâu nay người ta vẫn thật tận tâm chăm sóc em, anh phát giận như vậy, họ sẽ ghét em mất!" Đợi gió thổi đi, tôi mới nhỏ giọng nói.

"Hắn nói lung tung!" Khẩu khí của anh thật không tốt.

"Hắn nói cái gì?"

"Hắn nói....." Anh nhắm mắt lại, "Hắn nói em là đang hồi quang phản chiếu*, tùy thời sẽ đi, muốn anh đừng đi đâu cả. Muốn mua gì thì nhờ y tá đi cho!"

(*: Trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và mình mãi lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên – Hồi quang phản chiếu.)

Tôi cười khanh khách, "Thì ra đây là hồi quang phản chiếu, rất tốt, nhưng mà em không có cảm giác gì khác biệt lắm!"

Tiểu Hoan không nói chuyện, còn nói được cái gì nữa chứ.

Bộ dạng của tôi nhất định rất xấu, nhưng mà không có vấn đề gì, sẽ không xấu vĩnh viễn được. Tiểu ngồi bên cạnh, chưa từng rời đi nửa bước, chỉ cần ngừng đâu, anh sẽ hôn tôi, ngọt ngào lại chưa sót, không mang theo chút dục vọng.

Loại thời điểm này, tôi chỉ cảm thấy thật im lặng, thật thoải mái, không có thống khổ, thì ra, đây là hồi quang phản chiếu.

Tôi chính thức rời đi là vào thời điểm ngày 23 tháng 11, cuối mùa thu, mùa ly biệt.

Ngày đó, khi anh nhận được điện thoại của Tiểu Bắc, tôi liền tỉnh lại. Vừa lúc là giữa trưa, bác sỹ y tá đều không có đây. Trong phòng chỉ có tôi và anh, tôi nghe thấy anh nói với Tiểu Bắc, "Vẫn như vậy..... sẽ không đâu..... A, cô ấy tỉnh rồi, cô có muốn nói chuyện với cô ấy hay không?"

Bên kia tựa hồ trầm mặc một chút.

"Ừ!" Tiểu nghe xong, nói, "Vậy được rồi! Tùy cô." Sau đó ngắt máy.

"Là điện thoại Tiểu Bắc sao?" Tôi hỏi.

"Ừ, cô ấy đang làm kiểm tra, một lát nữa..... sẽ gọi lại cho em."

Tôi cười cười, nói với anh, "Mở cửa sổ ra đi."

Anh nắm lấy tay tôi, thật chắc, sau đó nói vọng to ra cửa, "Y tá! Y tá! Mở cửa sổ ra!" Anh thật hưng dữ, trong khoảng thời gian này vẫn thường như vậy, cho nên lúc cô y tá chịu trách nhiệm vào, vẻ mặt thật tức giận, lại chỉ có thể nhẫn nhịn không phát hỏa, cô ấy thô lỗ đẩy cửa sổ ra, sau đó hung hãn trừng mắt nhìn anh một cái, lại ngúng nguẩy người đi ra ngoài.

"Cô y tá thật hưng dữ!" Tôi nói.

Mu bàn tay chột lạnh, anh không nặng không nhẹ nắm tay tôi, nắm mạnh đến hiện lên dấu răng, sau đó trả lời, "Chúng ta đừng để ý đến cô ta."

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, lá cây khô vàng rực rỡ bay xuống, đột nhiên, tôi phát hiện, mắt đi cũng là một loại vẻ đẹp, một vẻ đẹp hoàn mỹ. Tôi quay đầu nhìn Tiểu nói, "Chỉ trách em lúc nhỏ học không giỏi, khi lớn lên lại là một kẻ ngốc nghếch, rõ ràng là có thật nhiều điều muốn nói với anh, kết quả lại không thể nhớ được đề mà nói!"

Anh ngừng đầu, trong mắt đều là tơ máu.

Tôi rút bàn tay bị anh nắm chặt, thả vào chăn, chọn một tư thế nằm đoan chính nhất.

Anh ngậy người một chút, "Lạnh không?" Nói xong định đóng cửa lại.

Tôi nhắm mắt, lại nói, "Lúc còn rất nhỏ, em có đọc một bài thơ, nhớ không được rõ ràng cho lắm, cũng không biết là ai viết, đại khái là như vậy..."

Lúc tôi nói những lời này quả thật mệt chết đi, tôi không biết mình đã nói xong chưa, dù sao tôi cũng đã quá mệt mỏi, chỉ nhìn anh, cho đến khi cái gì cũng không thể nhìn thấy, tôi rơi vào bóng đêm vô tận.

Vào lúc đó, tôi vẫn còn suy nghĩ, lời nói của mình không biết rốt cục đã xong hay chưa nữa.

Nhưng mà, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết được.....

Nếu một lần nữa từ núi Vu rời đi anh,

Em sẽ quay về,

Xuyên qua cây cối rậm rạp,

Hoá thành chim sơn ca,

Trở về bên cạnh anh!

Nếu một lần nữa từ biển rộng ly biệt anh,

Em sẽ quay về,
Lướt qua sóng gió điên cuồng,
Biến thành hải âu,
Trở về bên cạnh anh!
Nếu em bị lạc ở chốn thảo nguyên kia,
Em sẽ truy tìm dấu chân anh,
Nguyện hoá làm chú nai,
Đạp lên muôn trùng sông núi,
Trở về bên cạnh anh,
Chỉ là người yêu hồi!
Nếu chính là em cố ý,
Buông anh lúc ly biệt,
Vậy thì,
Em chỉ có thể nói với anh:
Nguyện anh cả đời này,
Sẽ vĩnh viễn quên em đi!

...

Lá rơi xuống rồi, em biết, không lâu sau, mùa xuân lại quay về nhưng đã không còn là mùa của em nữa.

Tiểu Hoan, em thật sự từng muốn hỏi anh một lần, cả đời này, xuân có mấy độ.....

Bạn đang đọc truyện *Lá Rơi Không Vết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.